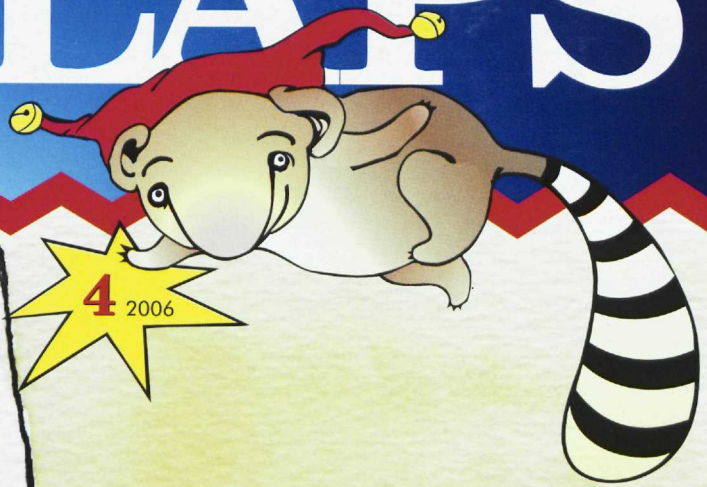

Hind 19 krooni

HEA LAPS

JA TEMA SÕBRAD JA SUGULASED

4 2006

Postritel:
REESE WITHERSPOON
t.A.T.u.

Muinasjutt
Andrus
Veerpalust

KOERAVIKTORIIN
Kilgipill

STEN ROOSI
voisfluselt

LINNALAPSED
Rein Lauksi
aprillinotsu

NUKRAD
VEERUD

<http://kommikas.tal.ee/ee/healaps/>

Kevade ootus

Lund on õues nabast saati,
pakast paugub kümme kraadi.
Kus on, kus on kevade?
Ootame kõik ammu me.

Lumekuhja all on vang –
väike sinilillepung.
Oma lumekoopas karu
norskab, ei saa ilmast aru.

"Kus on, kus on päikene?"
küsis suur ja väikene.
Sulataks ta puhtaks teed,
paneks vulisema veed!

Jürgen Veldemaa
Audentese Erakooli 4.A klassist

Lahes elab luik

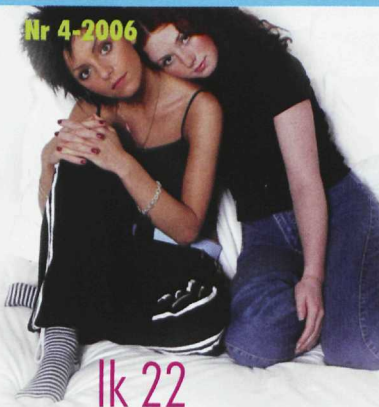
Lahes elab luik –
üle kere valge kõik.
Ujub üsna suure hooga,
nii et vesi ümber voogab.

Luik see nurub saia,
paistab üsna maias.
Ema keelab: "Ära näpi –
nii võid saada linnugripi!"

Mihkel Kotli
Audentese Erakooli 4.A klassist

Kes-Mis-Kus?

Nr 4-2006

lk 22

- 2 Kevadvärsse Audentese koolist
- 3 Peeter Sauteri, Carmen Vaheri, Helen Paasi loomingut
- 4 Sten Roosi muinasjutuvõistlusel
- 6 Noored kunstnikud Sakust
- 7 Nukrad leheküljed
- 9 Järjed "Puudel Pedrole"
- 11 Ilmar Tomuski "Volli peseb hambaid"
- 12 Test. Mõistatused
- 13 Naeru-uss
- 14 Carl Gustav Mäeoru jutt
- 15 Mustkunstnik Ande veerud
- 16 Koolimullid
- 17 Anu Ainsaare laevaraamat
- 19 Tõnu Tammari kilgipilli-õpetus
- 21 Poster. Reese Witherspoon
- 22 Poster. t. A.T.u
- 25 Kirjanurk
- 26 Tsipake südametarkust
- 27 Ilmar Trulli ristsõna
- 28 Ole terve! Dr. Jüri Ennet koolivägivallast
- 29 Maia kõneleb koolivahetusest
- 30 Koeraviktoriin
- 31 Kristiina Kassi kriminulli lõpp
- 33 Suur vahetund
- 34 Barbindus. Oma tuba
- 35 Reet Mängel-Juuse koomiks
- 36 Pop. Anna-Maria Britney-test. Reese Witherspoon
- 37 Anneli Orgusaar õpetab mune värvima
- 38 Järjehoidja
- 39 Lauks joonistab aprillinotsut
- 40 Uudised
- 41 Intervjuu "Ruudi" näitleja Juta Altmetsaga
- 42 Linnalapsed 2005
- 43 Lego

lk 36

lk 30

lk 39

Daniel Hendrikson Tallinna Saksa Gümnaasiumist

Peeter Sauter

Kärbes, tibu, taevas

Kui musta värvi ei ole, tuleb kärbse käest küsida.
Kärbes teeb musta. Lendab kohale, teeb kõigepealt:
"Pirr!" ja siis teeb mulle kärbemusta ka.
Tibu teeb kollast. Mina hüüan: "Tip-tip-tip."
Kui tibu on lähedal ja kuuleb, tuleb ta siblides,
teeb kukerpalli ja tibukollane jääb joonistuspaberile.
Taevas teeb muidugi sinist. Ta oskab punast ka,
aga punast teeb harva.
Taevas on vanem härrasmees, kaabu peas.
Tema annab viisakalt uksekella.
"Tule sisse, taevas, tee mulle sinist."
"Oot-oot, ma võtan enne kalossid jalast."
"Võibolla tassike teed, armas härra taevas?"
"Teate, aga miks mitte!"
Nii võin ma taevaga pikalt istuda ja lobiseda ja kuna ma olen sama
hajameelne kui tema, võib juhtuda, et ta ühel hetkel kergitab
viisakalt kaabut: "Täna tassikese tee eest, lähen nüüd üles tagasi."
"Oh, palun ja astuge teinekord jälle läbi."
Ja taevasinine jääbki seekord tegemata.

KEVAD comes!

The Spring tuleb,
ära lähevad kõik mured!
Love tuleb *hopely*,
Don't worry – kevad tuleb *lovely*!

The Eastern bunnys hakkavad tegutsema,
They hakkavad *eggs* peitma!
The snow sulab ära,
on näha kaunist päikesesära!
Kevad *comes*!

Helen Paas
Viluste Põhikooli 8. klassist

Porilomp

Mis sa teed, mis sa teed –
porilomp on otse ees!
Ei saa üle, ei saa ümber,
too või kodust kaasa ämber!

Carmen Vaher
Lähte Gümnaasiumi 1.b klassist

Täname
Kultuuriministeeriumi,
Kultuurkapitali
ja Hasartmängumaksufondi

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU

I auhind

KEEMILINE MUINASJUTT

Eksisteeris kord üks süsiniku aatom, kes elas koos oma liigikaaslastega sepikojas taga kivisöehunnikus. Ta elu oli ilus ja rahulik kuni päevani, mil kõik muutus.

Tol päeval viidi süsinik koos mitmete oma liigikaaslastega sepikotta ääsisile. Nad ei teadnud, mis juhtuma hakkab, ja seepärast ei osanud midagi karta, aga kuidagi kõhe tunne oli ikkagi. Nad aimasid, et juhtub midagi senikogematut ja see võib olla halb. Ja nii läkski – süsinik oli sunnitud abielluma hapnikuga. Süsinik teadis, et nüüd on jama käes, sest hapnik oli temast mitu korda suurem ja tugevam. Kuid hapnik osutus päris sõbralikuks ja süsinik sai aru, et sellest pole midagi, et hapnik nii suur ja tugev on. Süsinik lihtsalt leppis nende paratamatu kooseluga ja kui nad hõljusid seal pilve piiril, hakkas süsinikule selline elu päris meeldima, sest esimest korda elus sai ta lennata.

Kuid rõõm ei kestnud kaua. Nad pörkasid kokku vee molekuliga. Kokkupõrge oli nii tugev, et tekkis ühinemisreaktsioon. Kui süsinik teadvusele tuli, avastas ta, et lisaks temale ja hapnikule on ühendis veel ka vesiniku aatomeid. Süsinik mõtles, et ühe liiduga ta juba leppis, ehk lepib sellegagi. Kuid nii see siiski ei läinud, sest pikapeale tuli välja, et vesiniku aatomid olid väikesed ja ülbed ning muutsid süsiniku elu põrguks.

Kogu see värk mõjus süsinikule koormavalt ja ta kukkus maa poole tagasi. Kuid sinna ta siiski ei jõudnud, vaid kukkus möödastõitva põlevkivi vedava veoauto kasti. Samasse kasti olid juhuslikult sattunud ka mõned kaltsiumiosakesed, kellega süsinik sõbraks sai. Süsinik rääkis kaltsiumile oma muredest vesinikuga. Kaltsium pakkus välja, et kui süsinik ühineks temaga ja võtaks paar hapniku aatomit ka kampa, saaksid nad vesinikust lahti. Nii juhtuski. Öösel, kui vesinik magas, toimus järjekordne ühinemisreaktsioon, ja kui vesinik hommikul ärkas, leidis ta, et oli üks jätetud.

Süsiniku teekond põlevkivi-veoauto kastis viis edasi elektri-

jaama poole. Kui põlevkivi ahju juurde maha laaditi, oli süsinikul selge, mis juhtuma hakkab, ja see kurvastas teda tohutult ning ta ei saanud öösel peaaegu üldse magada.

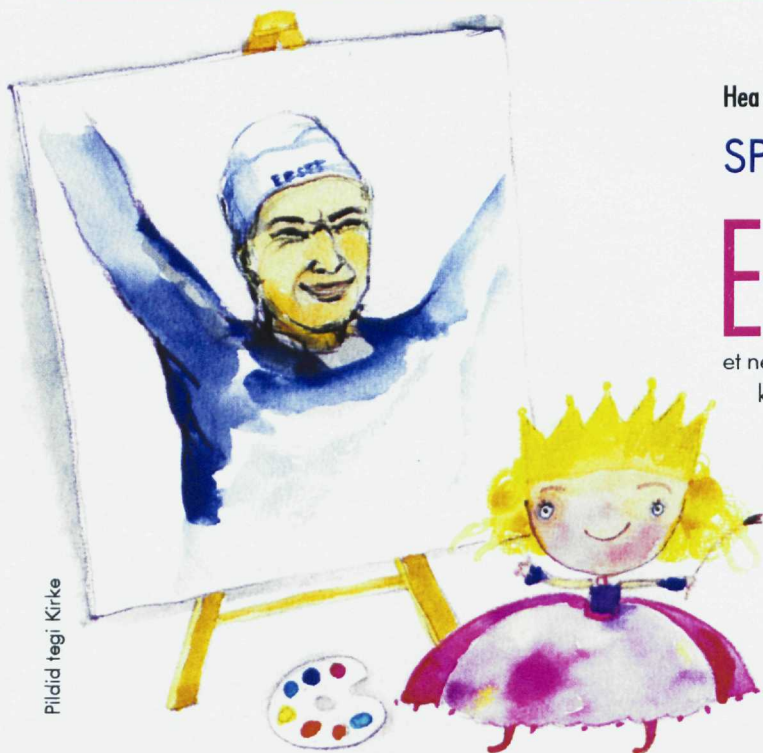
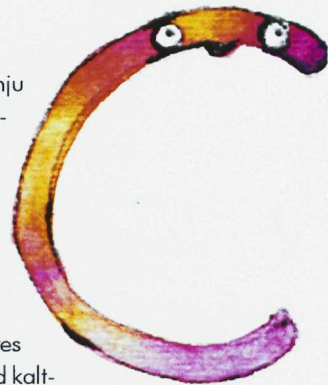
Järgmisel hommikul visati süsinik koos põlevkiviga ahju, kus oli väga paha olla. Suures segaduses katkesid tal sidemed kaltsiumiga ja süsinik hakkas tundma mingit jõudu, mis kiskus teda ikka üles ja üles. Enne, kui ta isegi aru sai, oli süsinik väljunud elektrijaama päratult kõrgest korstnast. Tema suureks üllatuseks ei olnud ta üks, vaid koos hapniku aatomitega. Kokkuvõttes oli ta tagasi peaaegu alguses, kui ta sepikojas korstnast väljus – olukord oli ju sama! Rohkem kui miski muu, rõhus süsinikku igatsus oma liigikaaslaste järele. Ta tahtis olla koos omasugustega ja elada rahulikult oma elu, ilma et keegi segaks.

Hommikul ärghates leidis süsinik ennast täiesti üksi ega teadnud, mida asjast arvata. Ühelt poolt oli kooselu hapnikuga tüütavaks muutunud, teiselt poolt oli ta nüüd täiesti üks ja tundis hirmu tuleviku ees. Süsinik lasi end tuulel kanda, lendas ja mõtles. Lõpuks oli ta mõtlemisest nii väsinud, et jäi magama ega näinudki, kuhu maandus. Ärgates oli süsiniku imestus suur, kui ta leidis ennast oma liigikaaslaste seas. Ta sai aru, et tema suurim soov on üleöö täide läinud.

Kuid asi läks veelgi paremaks. Nimelt oli ta maandunud kivisöekoormas, mis ootas juveelivabrikus taga teemandideks muutmist. Süsiniku ja ta liigikaaslaste vahel moodustus kõige tugevam side maailmas – teemant! Ei ole olemas jõudu, mis suudaks seda purustada.

Ja kui süsinik igavusest surnud ei ole, elab ta siiamani koos oma liigikaaslastega ühes väikeses teemanditükis.

Märt Kivimäe Võru Keslinna Gümnaasiumi 9.c klassist

Pildid tegi Kirke

Hea Lapse poisiauhind

SPORT ON ÜLE KÕIGE

Elas kord üks kuningas, kes nii väga ihkas endale tütart, sest tal oli juba kolm poissi. Mõne aastakese pärast oli kuninganna jälle rase. Nüüd sai kõnnitud läbi igasuguseid maage ja võlureid, et neil ikka tütar sünniks. Üks vana tark ennustas, et neil sünnib tõepoolest tütar, kellest saab kuningriigi päike ja kuu – nii ilusaks pidi printsess saama!

Paari kuu pärast sündiski New Yorgi keskhaiglas imetilulke printsess, kes sai rahva lemmikuks. Sünnist peale oli tütar rõõmsameelne ja keegi ei kuulnud teda kunagi nutmas.

Aastad möödusid ning lähenes printsessi 25. sünnipäev. Vana kuningas otsustas, et tütar tuleks mehele panna. Niisiis hakati uurima, kes selleks sobiks. Esimene kohting möödus printsessil Brad Pittiga pitsakohvikus pitsat süües. Printsessile meeldis Brad igati, kuid siiski oli Pitt liiga suur

naistemees: ta tuli juba kohvikusse, kolm naist käevangus!

Siis saabus kuningakotta Bill Gates, kes ütles, et kui printsess ta oma meheks võtab, ostab talle Aafrika mandri ära. Selle pakkumise üle lubas kuningas järele mõelda, kuid nagu selgus, printsessile Bill ei meeldinud.

Varsti oli kohal ka Saddam Hussein, kes lubas printsessile miljoneid barreleid naftat. Printsessile aga ei meeldinud Saddami habe ning diil jäi katki. Viimaks jõudis kohale Andrus Veerpalu, kes lubas printsessile, et õpetab ta suusatama. Printsess lausus: „Sporti ma armastan ja armastan ka sind, Andrus!“ ja viskus Veerpalule kaela.

Kui nad ära külmunud pole, võtavad nad ikka veel Tehvandi töusu.

Aare Aasmäe Tallinna Kivimäe Põhikooli 8. klassist

Hea Lapse tüdrukuauhind

LIIILJA DISKO

Elas kord lehm Liilja, kes armastas käia diskodel. Ta käis igal diskol, mis koolis või linnas toimus.

Kui ta ükskord läks nagu tavaliselt diskole, tuli talle tee peal vastu siil kellel oli seljas roosa sädelev minikleit ja nägu oli hästi värvitud nagu nukul. Siil ütles lehmale: „Liilja, sa old ikka nii moest läinud välimusega, et jube!“

Lehm solvus ja läks jooksuga koju, kuid ise mõtles kogu aeg, et järgmisel korral ma talle alles näitan.

Kui tuli järgmine disko, pani lehm endale selga miniseeliku, võrksukad ja topi, mille ta eelmisel päeval oli kaltsukast ostnud. Ta tegi endale uhke meigi – nüüd ei olnud ta meigitud nagu nukk, vaid nagu BARBIE-nukk.

Kõik teadsid, et kui lehma diskol ei ole, on disko igav. Seekord aga, kui lehm sisse astus, oli kõigil juba enne lõbus. Lehm Liilja oli kurb, sest kõik tantsisid siili ümber ja siil viskas Liilja üle nalja. Näitas talle näpuga ja ütles: „Näe, lehm on oma imagot muutnud!“ Jälle oli tervel saalil lõbus.

Liilja läks DJ Päkapiikk Päka juurde ja see lausus: „Lehm tegi end naeruluseks, sest kuulas siil Sally juttu ja pani end riidesse nagu narr.“

Päkapiikuga oli kord sama lugu juhtunud. Tema oli kogu aeg käinud diskodel punases rüüs, kuid kui tulid moodi laiad püksid ja võrkmüts, siis ostis ka päkapikk need endale ja läks diskole. Seal naerdi ka teda välja.

Päkapiikk ütles lehmale, et oleks targem, kui too paneks selga oma endised riided, mis talle hästi sobisid. Siis võidab ta ka oma kuulsuse ja au tagasi.

Kui lehm järgmisel korral diskole oli selga pannud oma tavalised riided, olid jälle kõik temaga ja tal oli selle üle väga hea meel.

Kui siil Sally nägi, et kõik on Liilja juures, siis oli ta väga pahane, sest nüüd oli tema see, kelle üle visati nalja. Sally läks minema halva tujuga.

Nii sai Liilja aru, et välimus ja teiste arvamus polegi nii olulised, peasi, et endal on mugav ja hea tuju!

Laura Kalam Kalmetu Põhikooli 6. klassist

Kätlin Luht Türit

SILMAD SIIA!

TÄHTIS PLANEETIDEVAHELINE TEADE!

Sten Roosi muinasjutuvõistluse tänavused võitjad

I koht – Märt Kivimäe Võru Kesklinna Gümnaasiumist

II koht – Laura Raag Jõhvi Gümnaasiumist

III koht – Tanel Tamre Tallinna Kivimäe Põhikoolist

Žürii eriauhinnad:

Reino Altpere Muuga Põhikoolist

Elli-Mari Lelle-Haav Pärnu Sütevaka

Humanitaargümnaasiumist

Kadri Schneider Pärnu Sütevaka

Humanitaargümnaasiumist

Helen Sims Haapsalu Gümnaasiumist

Raigo Meos Kalmetu Põhikoolist

Ergutusauhinnad:

Merilin Jürjo Viljandi Paallinna Gümnaasiumist

Ellen Anett Põldmaa Simuna Koolist

Kristina Hak Võru Kesklinna Gümnaasiumist

Liisa Punamäe Võru Kesklinna Gümnaasiumist

Karl Sobak Jõgeva Ühisgümnaasiumist

Sander Sarik Haanja-Ruumäe Põhikoolist

Helen Adamson Kambja Põhikoolist

Tuuli Tigane Nõo Põhikoolist

Eesti Lastekirjanduse Teabekeskuse auhind:

Kätlin Rõigas Kambja Põhikoolist

Henri Ratnik Pärnu Sütevaka Humanitaargümnaasiumist

Läänemaa Lastekaitse Ühingu auhind:

Sander kruus Kasari Põhikoolist

Taani Kultuuriinstituudi auhind:

Priit Lillemets Võru Kesklinna Gümnaasiumist

Tallinna Kunstiülikooli nahakunsti kateedri auhind:

Anette Laur Tallinna Kivimäe Põhikoolist

Elioni eriauhind:

Elen Ruus Elvast

Koera-aasta eriauhind:

Kertlin Kallasmaa Pärnu Sütevaka

Humanitaargümnaasiumist

Kalendri eriauhind:

Randy Pius Tallinna Kivimäe Põhikoolist

Hea Lapse tüdruku auhind:

Laura Kalam Kalmetu Põhikoolist

Hea Lapse poisi auhind:

Aare Aasmäe Tallinna Kivimäe Põhikoolist

Hea Lapse koduhoiuauhind:

Karol Meerja Jõgeva Ühisgümnaasiumist

Tere!

Olen **Brigita Valdmaa**, Saku Gümnaasiumi 5A klassi õpilane. Mul on tore perekond, kuhu kuuluvad peale ema-isa ja õe veel ka koer ja jänes.

Mulle meeldib sportida, laulda ja muidugi ka joonistada. Minu kunstiõpetaja on Anne Vaino, kes on väga vahva õpetaja. Tema tunnid on huvitavad, sest ta õpetab meid vabalt mõtlema, avastama erinevaid võimalusi ja nägema asju hoopis teisiti. Ta on viinud mind kunsti sisse.

"Maastik" on üks minu töödest, kus sai palju kasutada ja avastada värve. Värvide segamine on üldse väga huvitav, sest soovitud toone on üsna keerukas kohe kokku segada. Kuid just see pakub mulle huvi.

Tere!

Minu nimi on **Marleen Valdmaa** ja ma käin Saku Gümnaasiumi 4B klassis. Mulle meeldib sporti teha, muusikat kuulata, joonistada ja pildistada. Anne Vaino õpetab meile kunstiringis nii maalimist kui ka igasugu nikerdamist ja veel paljusid asju.

Lennart Meri

29. märts 1929 – 14. märts 2006

14. märtsil – ööl vastu emakeelepäeva – suri
Lennart-Georg Meri, Eesti Vabariigi President aastatel 1992–2001.

Taasiseseisvunud Eesti esimene president oli tark, haritud ning mitmekülgne mees, kes tegi meie kodumaa tuntuks kogu maailmas. Lennart Meri oli esimese Eesti Vabariigi diplomaadi pojana elanud nii Berliinis kui ka Pariisis, kuid sai pärast meie kodumaa okupeerimist Nõukogude Liidu poolt tunda ka küüditatute rasket saatust Venemaal. Eestisse tagasi jõudes lõpetas Lennart Meri Tallinnas keskkooli ja seejärel ajaloolasena *cum laude* Tartu Ülikooli.

Lennart Meri oli väsimatu rännumees ning oma Kesk-Aasia, Kamtšatka ja Siberi reiseid muljetest kirjutas ta paeluvaid raamatuid. Kõige enam pälvisid nii Eestis kui ka välismaal tähelepanu aga tema autorifilmid soome-ugri rahvaste kultuurist ning raamatud "Hõbevalge" ja "Hõbevalgem", mida on kindlasti praegustel ja tulevastelgi koolilastel põnev lugeda.

Lennart Meri on olnud nii välisminister kui ka Eesti suursaadik Soomes. Eesti Vabariigi presidendiks valiti ta järjest kahel korral: aastatel 1992 ja 1996. Meie riigipeana tunnustati teda välisriikides hea keelteoskaja, nõtkete suhtleja ning osava kõnemehena.

Ta oli mitme ülikooli audoktor ja paljude riikide teenetemärgi kavaler ning pälvis mitmeid olulisi auhindu ja aunimetusi nii kodu- kui välismaal. Alates 2001. aastast oli Lennart Meri teaduste akadeemia liige. Ta oli ka paljude tänuväärsete ettevõtmiste patroon ja ellukutsuja.

Meie toimetusel oli au viibida president Lennart Mere vastuvõtul, mille ta korraldas Kadrioru lossis õpilastele, kelle kirjatööd avaldati kogumikus "Kodu kauniks".

Kirjandivõistluse "Kodukaunistamine – miks ja kuidas?" kuulutas president välja 1. septembril 1997, ning sellest võttis osa üle tuhande koolilapse üle kogu Eesti. Praeguseks on neist lastest saanud juba kas üliõpilased või töönimesed, kuid kindlasti seisavad neil meeles Lennart Mere sõnad, mida ta lausus 1997. aasta sihiseadmise päeval – 1. septembril. Meenutagem neid üheskoos!

Lennart Meri Eesti Saatkonnas Brüsselis 5. novembril 1998 oma portreega, mis rändas Brüsselisse Hea Lapse toimetusest.

...
... Küsigem siis endalt veel kord: missugust Eestit me tahame? Ja kui vastus on asjalik ja selge, siis astugem selle poole teele juba täna.

See tee ongi Eesti Vabariigi koolitee. See on iga õpilase, iga lapsevanema koolitee. Koolitee on kodude ühendaja, koolide ühendaja, maakondade ühendaja.

Te lähete kooli selleks, et olla targemad. Tarkus sünnib tähelepanelikkusest, ei saa olla tark laiali ja hajali.

Pange siis tähele, mida annab teie kooliteel ilusamaks teha kodust alates ja võrke see ette.

See võib olla prügi, mis tuleb jalust üles korjata ja visata sinna, kus on tema õige koht. Isegi nii väike liigutus ei ole tegelikult väike, kui seda teevad kõik Eesti 215 000 õpilast.

Kool on selleks, et meie pea ei oleks prügi täis, kuid meie haridus on kindlasti poolik, kui me koolis katsume prügist lahti saada, kooliteel aga teeme näo, et seesama prügi meile korda ei lähe.

Ilus niisugune nägu vist ei oleks.

Head lapsed, mõelge, kuidas saaks teha korda kodumaja, kodutänava, kodulinna. Alustagem sellega juba täna.

Olen kindel, et teie head õpetajad aitavad teid selles.

(Raamatust "Kodu kauniks – miks ja kuidas? Valimik õpilastöid." Tallinn, 1998)

Hüvasti, hea sõber!

Edgar Valter (21. september 1929 – 4. märts 2006)

on illustreerinud enam kui 250 teost, ja enamjagu neist – üle 170 – on lasteraamatud. Tema joonistatud raamatupilte vaadates on kasvanud suureks teie vanaemad-vanaisad ja emad-isad: Valter oli üks neist vähestest, kes oskas ühtviisi hästi teha nii mudilasteraamatute värvilisi pilte kui ka mustvalgeid sullejoonistusi suurematele mõeldud juttude juurde. Oma lapsepõlvest mäletan värvilisena Vladimir Beekmani "Aatomikku" ja mustvalgeid pilte Silvia Rannamaa "Kadris" ning Astrid Lindgreni "Meisterdetektiiv Blomkvistis".

■ MITME NÄOGA KUNSTNIK

Edgar Valter oli väga mitmekülgne kunstnik: tema maalide näitus, mis sai alguse mullu suvel Haapsalus, on nüüdseks Tallinna, Pärnu ja Viljandi kaudu jõudmas Rakverre; tema karikatuure on ilmunud väga paljudes ajakirjades-ajalehtedes ning neist on koostatud tervelt 8 kogumikku; oma jutud on ta juurde kirjutanud 15 raamatule; tänini õpivad paljud lapsed tema joonistatud Anna, Aadama, Bibi ja teiste aabitsategelastega koos lugemistarkust.

Hea huumorimeel oli kunstnikule kaasa sündinud ja nagu Edgar tunnistas, oli ta lapsena paras vigurivänt, kellele meeldis teisi järele ahvida. Oma kasutütrele Küllile pajatas onu Ets, et kui ta oli kunstiinstituuti sisse saanud, siis selgus paberite järgi alles mõne kuu pärast, et tegelikult polnud ta keskkoolis käinudki – tasku oli vaid tollase 7-klassilise kooli lõputunnistus! Et tegu oli andeka joonistajaga, siis lasti tal siiski mõneski tunnis kaasa teha...

Ja joonistada Valterile meeldis – mõnusaid pilte said täis kõik ta kirjad ja nende ääredki!

Hea Lapse mõttekaaslasteks ja heaks abiliseks oli Edgar Valter esimesest numbrist alates. Ta mõistis, et kuigi välisväljaandjad võivad teha uhkeid ja klantsivaid ajakirju, peab siiski säilima ka eestlaste oma lasteajakirjandus ning vaja on turgutada laste lugemis- ja kirjutamishuvi. Ka selle numbriga kaanepilt on Edgar Valteri tehtud: kunstnik oli enda vastu väga nõudlik ning kui temalt kord aprillinumbri kaanejoonistust palusime, tegi ta sellest mitu varianti, et toimetust valiks sobivama välja. Jäägu selle vallatu pildi avaldamine meiepoolseks lehituseks heale sõbrale, kes sõudis igavikujõe teisele kaldale...

Edgar Valteri urni sängitamine Metsakalmistule toimub 17. mail kell 12.00, mälestuskontsert Rahvusraamatukogu suures saalis algab kell 14.00. Kunstniku sooviks oli, et ei kantaks leinariideid.

Leelo Tungal

Iles see oli, kui kohtusime ühel ilusal sügispäeval Pokumaal mitmete meie kaastöelistega, et kõik koos – luuletajad, lugejad, raamatukogurahvas ja Urvaste kandi inimesed – Edgar Valteri juubelit tähistada! Sülti ei sööddud ja elagu ei lauldud, luuletuste lugemise vahele sai väheke mett ja leiba maitstud, sest ega onu Ets nii väga hoolinud sellest, et teda valjusti kiidetaks ja tähelepanu keskpunktis hoitaks... „Ei hoolinud“ on väga pehmelt öeldud – tegelikult püüdis ta tähtsündmustest võimalikult kaugemale hoiduda ja suure rahvahulga seas meeldis talle kõike toimuvat eemalt jälgida, endal pilk prilliklaasi tagant muheldes ümbrust uurimas ja nägusid-tegusid mällu pildistamas. Oma kaabu, habeme ja kaitsevärvi kummisäärikutega sarnanes kunstnik ise ka muinasjututegelasele – kõige enam ehk Pokuraamatute Puukole. Ja eks ole Puukogi üsna tagasihoidlik muhe mees, kes kõnnib läbi kolme raamatu, seesama pruun laiääreline kaabulott peas – loodus õitseb ja kolletab, taevas on kord koidikuroosa, kord öösinine, aga pokude sõbramees jääb ikka samaks!

■ KUI POKUSID POLNUD VEEL OLEMAS

Praegu teab iga laps, kes on poku, ning võib paista lausa uskumatuna, et veel viisteist aastat tagasi polnud pokusid olemas. Isegi Edgar Valteri jaoks. Kui küsisin, millal ta pokud avastas, ütles Edgar, et eks ta pani neid juba mitukümmend aastat tagasi tähele, ainult et siis olid need vaid tarnamättad – selle, et sakrispäistes rohutüttides peituvad pokud, avastas kunstnik alles Võrumaale elama asudes. Pokumaa, mille rajamisest Edgar Valter unistas, ootab uut jõudu ja häid abilisi...

Mul on tunne, et onu Ets käis muude, argipäiste askelduste vahepeal mingis muinasmaailmas avastusi tegemas. Kuidas muidu sai ta teada, et Sipsik on sihuke armsalt väntsutatav triibuline kaisunukk, et Kröll on just selline – naerusuine, roheline ja ümmargune karvapall, ja et naksitrallid näevad välja just seesugused – „õiged“? Edgar Valter

Puudel Pedro Vedro

Puudli-jutu algus ilmus meie veebruarinumbris ja märtsikuu Heast Lapsest leidsite juba ka autori kirjutatud lõpu. Nüüd aga avaldame väikese valiku neist jutujärgedest, mille panid kirja meie vahvad lugejad. Lõpp hea – kõik hea! Igaüks võib valida, missugune jutulõpp temale kõige paremini sobib!

pedro niutsus mulle vastu, ja siis ma nägin... ja siis ma nägin seda, et meie väikesel puudlil oli pisar silmas. Pedro oli nutnud! Puudel ei suutnud magama jääda, sest tal oli oma sõpradest kahju ja ta proovis neile kodu leida, aga nagu teada, ei oska koerad arvatiga ümber käia. Meie Pedro oli suutnud kirjutada www.koer.ee. Tubli samm seegi. Pedro niutsus ja pani oma pea mulle sülle.

Kuidas ma siis sain teda mitte aidata, aga kõigepealt pidime ikka hommiku ära ootama. Niisiis läksime tagasi voodisse ja Pedro tuli ja pugus minu kaissu. Ta lubas, et läheb hommikul oma kohale, et ema teada ei saaks.

Nii ta oligi teinud. Tõusin voodist üles, käisin pesemas ära, panin riidesse ja juba jooksiski Pedro minu tuppa ja tõi mulle hommikuse lehe, mille vahel oli „Koera eri“.

Vaat kus vedamine! Käisin söömas ära ja jooksime Pedroga arvuti taha. Kõigepealt trükkisime arvutisse www.koertevarju-paik.ee, aga seal hüppas meile vastu hoopis Eesti Nukuteatri Mündikese Fond. Mõtlesime, et mõttekam on vist võtta käsile „Koera Eri“

Istusime maha – Pedro panin laua peale istuma, kuna kedagi ju kodus polnud. Ema oli tööl, isa ka ja Matu oli lasteaias. Niisiis tegime lahti „Koera Eri“, seal oli ilusti kirjutatud, et koerasõbralik lastega pere otsib üht armsat väikest taksikoera. Kohe, kui olin selle Pedrole ette lugenud, ta haugatas. See tähendas arvatavasti, et Pedro teab, keda vaja.

Helistasime antud numbrile ja soovitasime sellel perel minna sinna koerte varjupaika, kust meiegi Pedro saime. Ütlesime neile veel, et nad meile meiliks, kui neile see taksikoer sobib. Nad lubasid seda teha.

Võtsime järgmise kuulutuse: seal otsiti suure pere kaitsjat. Kuna korteri asemel on neil oma maja, siis soovisid nad endale tugevat, suurt, kuid mitte väga kurja buldogi, sest majas on viis last. Läks natuke aega mööda ja ma muutusin juba närviliseks, et järsku Pedro ei klähvigi enam rõõmust, et ta teab, keda vaja on. Buldogi õnneks hakkas Pedro varsti järsult klähvima ja mul langes kivi sü-

Pildid tegi Kirke

damelt. Helistasime vajalikul numbril ja tegime jälle inimesed õnnelikuks. Nemadki lubasid meile tagasi meilida.

Tegelikult ei olnud seal varjupaigas just palju koeri, ainult nii kümne koera ringis.

Igatahes sobisid kõik kuulutused kokku Pedro haugatustega.

Päeva lõpuks olime Pedroga nii väsinud, et enne teiste koju-tulekut me juba magasime – kuni hommikuni välja.

Järgmine päev oli laupäev ja meil oli Pedroga aega rääkida kogu lugu emale, isale ja Matule. Vaatasime ka oma meilid üle ja kõik olid meile kirjutatud ja tänasid meid, et olime nii abivalmid ja helistasime neile.

Järgmistel päevadel oli puudel rohkem koos Matuga, sest ma ei viitsinud sel hetkel Pedroga mängida.

Meie väike kallis Pedro Vedro päästis ennast ja oma kullakal-leid sõpru kurbusest!

Vahel salamisi saab Pedro oma sõpradega kokku ja siis meeldib neile näpata Matu kasvataja abikaasa lihapoest viinereid. Ma küll ütlesin talle, et see pole ilus, aga Pedro ei tee minust siis üldse välja, kui ma räägin lihapoest...

Pedro näis justkui asja üle järele mõtlevat. Lõpuks lausus ta puhtas eesti keeles: „Ega ma loll ei ole!”

Puudel ajas pea uhkelt püsti ja kõndis arvuti juures eemale. Olin keeletu.

„Pedro! Kas koerad oskavad siis rääkida?!” hüüdsin natuke liiga kõvasti.

„Ole kuss, inimlaps!” manitses koer mind vait jääma. Seda taipasin ka ise, sest vanemate magamistoast kostis isa vaikne kõhatus.

„Ma parandan – ma pole koer. Teie koerad ei oska rääkida. Mina..” Pedro ilme muutus veel uhkemaks, „mina olen hoopis esimene marslane, kes on sinu ja teiste inimeste planeedile laskunud. See oli raske – nähtamatult siia teie keskele ilmuda.. Ja siis need häbematud võrkudega mehed! Nende tõttu sattusingi sinna... kuidas see nüüd oligi... varjupaika!”

Mu suu oli lahti vajunud. Hirmunult, kuid samas uudshimulikult mõtlesin, mis ta nüüd minuga teeb.

„Pane suu kinni, süda jahtub ära!” nähvas Pedro. Või kas ta tegelikult oligi Pedro Vedro? Äkki...

Kuid vastus tuli koheselt. „Minu nimi ongi Pedro Vedro. Pärit siis Marsilt. Siin Maa peal olen teaduslike katsete tõttu. Me teame teist – inimestest – juba aastatuhandeid. Aga teie meist... hmm... vähe. Ainult nii palju, et keegi liigub Marsil, kuigi seal on elu teie arvates võimatu...”

Pedro oli ei tea kust välja võtnud märkmiku ja kirjutas sinna käpaga mingis tundmatus keeles. Tinti, pastakat ega mingit muud vahendit kirjutamiseks tal polnud.

„On see siis nii või?” küsis ta minult natukese aja pärast.

„Ee...” kogelesin. „Ma ei tea...”

Pedro Vedro kõhatas halvakspanevalt. Järsku hüppas ta püsti ja vaatas seinakella. „Oi! Ma pean minema! Olgu, head teed sulle, lapsuke. Ja üritage siis rohkem meist teada saada. Küllastan sind kindlasti jälle!”

Pedro naeratas (tal olid pimestavalt valged hambad nagu poliitikutel) ja sirutas välja käpa mu käre surumiseks. „Ole tubli, kulla laps. Ja seleta teistele kuidagi see asi ära...”

Võtsin aralt marslase käest kinni. Järgmisel hetkel raputasin asjatult õhku. Pedro Vedro oli läinud. Omade juurde

Marsile. Läksin akna juurde ja silmades hakkas kipitama. Põsele veeres üks pisar. Selle järel teine ja kolmaski. Lõpuks ei näinud ma pisarate tõttu midagi. Ainult halli värvi.

„Ärka kohe üles! Puder juba valmis!” kuulsin ema häält. Tegin aeglaselt silmad lahti. Martin nuttis oma voodis.

Ema kutsus mind kööki ja rääkis, et Pedro Vedro olevat ära jooksnud.

meenus imelik unenägu, kus ma just- Hmm, mulle

kui nägin, et Pedro rääkis. Oot-oot, ta pidi ju marslane olema? Oot-oot, ta

Võimatu. Unes nähtu ei saanud ju ometi tõsi olla. Ennast rahustada

püüdes sõin ma pudru ära ja hakkas kooli poole astuma. See unenägu oli ju ikkagi liialt ehtne olnud!

Helen Hindpere Tallinnast

ga muidugi oskan!” vastas Pedro, kes vaatas mulle otse silma sisse. Ta küsis seejärel imes- tunult: „Kas sa siis tõepoolest ei teadnudki, et meie, koerad, oleme niisama targad nagu inimesedki, kuid tohime ainult öösel niimoodi käituda, muidu ei tahaks meid ükski peremees.”

Martin oli ehmunud ning küsis, et miks tema siis seda teada tohib. Seepeale naeratas koerake ning vastas: „Sellepärast, et sa oled ju alles väike laps! Ka sinu vanemad ja vanavanemad, onud ja tädid teadsid seda lapsena, kuid inimesed kasvavad ja unustavad.” Pedro muutus pisut kurvemaks ning jätkas: „Peagi unustad ka sina! Arvad, et see oli uni, aga praegusel hetkel võid end näpistada ja veenduda, et see on päriselt.” Martin näpistas end ja see oli väga valus, kuid üles ta siiski ei ärganud, sest tõepoolest polnud see uni!

„Aga kuidas sa arvuti ära parandasid?” päris poiss ootamatult. Selle küsimuse peale naeratas Pedro ning vastas, et koerad on sama targad kui inimesedki, kuid pisut kannatlikumad. Martin päris aga edasi: „Mida sa koer.ee-s teed?” Selle küsimuse peale vastas Pedro naerdes: „Eks ikka loen ja naeran! Aga ühte ma ütlen: see koerte koolitamise rubriik on kõige naljakam lehekülj maailmas!”

Elis Ruus Elvast

Nüüd vaatas puudel mind sama jahmunult ning sõnas: „Aga kõik tänapäeva linnakoerad ju oskavad arvutiga töötada”

Pedro sõnad löid mind nii pahviks, et otsustasin igaks juhuks toolile istuda ning kuulasin edasi Pedro huvitavat juttu.

Pedro tegi targa, isegi natuke tõsise näo pähe ja jätkas: „Vaata nüüd aknast välja ja ütle, kas sa näed seal mõnda posti või puud?” Noogutasin Pedrole.

Arvatavasti ei olnud puudel sellist vastust oodanud ning kohmetus korraks, kuid jätkas siiski reipalt: „Tõesti, puid ja poste on, kuid neid on liiga vähe ja kõiki neid on nii palju kasutatud, et kõik meie, koerte kirjad on täiesti segamini”

Ma ei osanud midagi öelda.

„Nii ma siis otsustasin endale peigmehi otsida arvutist,” sõnas Pedro pead longu lastes.

Sain kohe aru, mida Pedro mõtles, sest olin ise ka leidnud endale arvutist paar kirjasõpra. Kallistasin puudlit ja sosistasin talle kõrva: „Luba ma aitan sul ka peigmeest otsida!”

Pedro oli innuga nõus.

Leidsime, et naabrite koer Villu oli ka oma ankeedi koertepor- taali lisanud. Pedrole meeldis too mehine koer nii väga, et lubasin teda homme Villule tutvustada.

Nii kui koerad teineteist silmasid, armusid nad silmapilkselt.

Nad olid tihti koos ja hiljem kantseldasime juba väikesi Pedrosid ja Villusid.

Kätlin Luht Türi-Allikult

Marek Tamm - Hea Lapse arhivist

Ilmar Tomusk

Volli peseb hambaid

ma, kui talle tuli meelde, et isa jutu järgi on hambad ja juuksed samast materjalist. Volli võttis natuke hambapastat ja hõõrus seda endale juustesse. Emal oli vannitoakapis ka juuksežele purk. Volli pigistas sinna sisse ka natuke hambapastat ja ajas segamini ning lisis kindluse mõttes ka sortu šampooni. "Siis on nagu "tuu in van", peseb ja teeb soengut," arvas Volli ja määris kogu saadud segu endale pähe. Ta voolis oma turris juustest pealaele pikad pulgad ja need tulid välja nagu jämedad makaronid, millest ema mozzarella juustuga pannirooga teeb. Juuste värv oli aga kuidagi imelik – valkjasheliline, üldse mitte juuste värvi. Emal oli veel kapis üks purk mingit asja, mida ta tavaliselt endale enne teatrisse minekut näo peale määris. Sealt võttis Volli ühe väikse peotäie ja hõõrus selle helepruuni margariini moodi määride endale juustesse. Nüüd oli soeng juba päris ilus.

Vahepeal algas televiisoris Aktuaalne Kaamera ja isa ja ema hakkasid seda vaatama. Volli sättis oma juuksepulgad kõik ilusti sirgeks, lasi neile ka natuke isa deodoranti peale ja läks magama.

Kui Aktuaalne Kaamera läbi sai, läks ema Vollile head ööd ütleva. Tuba oli pime ja ema küsis Vollilt: "Kas sa magad?" – "Peaagu," vastas Volli. "Kas sa pesid hambaid ikka kaks minutit?" küsis ema. "Oi, ma ei jõudnud hambaid pesta," ütles Volli, "ma pesin hoopis pead!" – "Tubli pois, eks sa pesed siis hommikul hambaid natuke kauem," ütles ema, istus Volli juurde voodi servale ja silitas õrnalt tema pead.

Kuid ema ei tundnud oma käe all mitte juukseid, vaid mingeid kõvu pulki, millest mõned olid jõudnud ka padja külge kinni jää-

da. Ema jooksis lüliti juurde ja pani toas tule põlema. "Isa, tule ka vaatama!" hüüdis ta siis. Volli peas oli kuusteist umbes viie sentimeetri pikkust pruunikat deodorandi ja hambapasta järele lõhnavat pulka. "Ma lähen televiisorit vaatama," ütles ema.

Isa ja Volli läksid aga vannituppa Volli pead pesema. Kui pea umbes poole tunni pärast puhtaks sai ja padjapüür loputatud oli, pesi Volli ka oma hambad ära. Kaks minutit ei tundunudki enam nii pikk.

Lasteaias algas ühel päeval projekt, et kõik lapsed peavad ga päev hambaid pesema. Vollile ei olnud see mingi judis, sest ta juba pesi hambaid iga päev ja isegi kaks korda päevas – hommikul ja õhtul. Aga siis ütles kasvataja, et hambaid tuleb pesta vähemalt kaks minutit korraga.

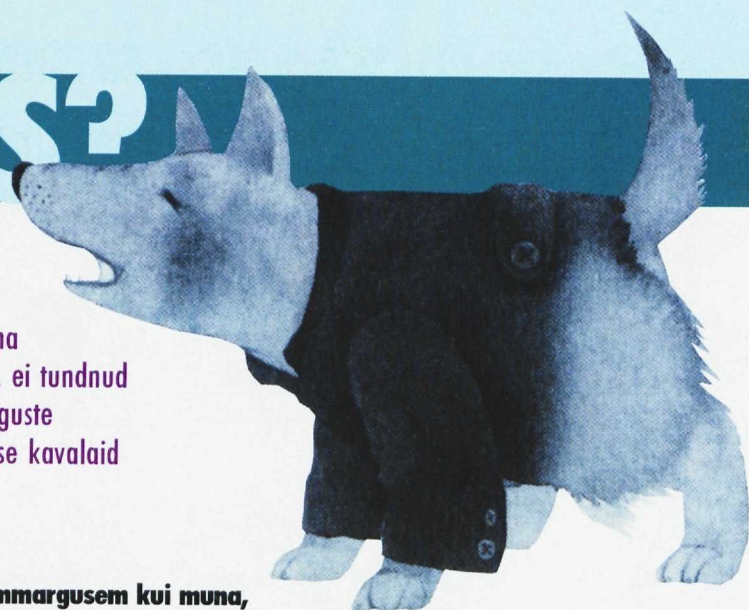
Volli teadis, et kaks minutit on väga pikk aeg. Eriti kui sa midagi tähtsat öelda tahad, aga sul ei lubata, sest suured inimesed räägivad. Ükskord, kui Volli isa ja emaga õhtusöögilauas istus ja isa emale midagi ministeeriumi kohta seletas, tahtis Volli isale ja emale rääkida ühte väga tähtsat asja. Ta oli päeval õuest leidnud väikese kivi, mis läikis päikse käes ja läks eriti ilusaks siis, kui see märg oli. Aga isale tundus tema enda jutt nii tähtis, et ta ütles Vollile: "Kas sa saaksid kaks minutit oodata, kuni ma oma jutu emale ära räägin – siis me kuulame sind?"

Volli pea kohal seinal oli suur kell, mille sekundiosuti tegi minutiga ühe ringi. "Kaks sekundiosuti ringi," ütles isa. Kui nüüd Volli hakkas sekundiosuti ringe vaatama, siis näis, et isegi üks minut oli väga pikk. Osuti muudkui venis ja venis ja Vollile tundus, et isegi magav tigu liigub kiiremini edasi. Kui siis üks minut läbi sai, tahtis Volli suu lahti teha, aga isa näitas näpuga kella peale ja Volli pidi veel terve minuti vaikselt kannatama. Tundus, et see aeg oli pikk nagu terve päev.

"Pese siis kindlasti kaks minutit," ütles ema õhtul kell pool üheksa Vollile, "võta kell kaasa, et sa saaksid täpselt aega mõõta!" Volli läks vannituppa, pani hambapasta harja peale ja hakkas seda juba suhu pane-

**"Siis on nagu
"tuu in van",
peseb ja teeb
soengut," arvas
Volli ja määris
kogu saadud segu
endale pähe.**

KAS OLED NUPUKAS?

Meie esivanemad, kelle jaoks arvuti oleks olnud niisama muinasjutuline riistapuu kui imeline vaeslapse käsikivi, ei tundnud siiski igavust ja sisustasid pikki pimedaid öhtuid igasuguste mõistatuste väljamõtlemisega. Tänapäevalgi leiutatakse kavalaid küsimusi – ole aga nupumees ja otsi tabav vastus!

 Tules ei põle, vees ei upu, mullas ei mädane.

 Mis ei ole midagi, siiski näha silmaga?

 Teine mees teisel pool mäge, aga kumbki ei saa teineteisega kokku.

 Punane laut, luised lehmad.

 Üks puu, viis haru.

 Päeval täis ja öösel tühi.

 Kaks venda kaksikud, ülevalpool nina istuvad.

 Kõigile teeb riided, aga ise alasti.

 Lihane pütt, kullane vits.

 Ümmargusem kui muna, pikem kui puu, kergem kui kivi.

 Kellele antakse tarre tulleks kõige enne kätt?

 Hiir läheb auku, saba jääb välja.

 Vaikne koerake, majasse ei lase.

 Mida ei jõua kotiga tarre tuua?

 Missugune tera ei idane?

 Üks hani, neli nina.

 Hea söök härrale, kaunis söök kuningale, aga ei söö siga ega katsu koer.

 Ei ole puu, aga lehed on; ei ole inimene, aga jutustab.

 Must Peetrike, puust särgike, kus kõnnib, sinna jälje jätab.

 Käib kõik maailma läbi, aga seisab ühe koha peal.

NB! Keda vanad ja uuemadki mõistatused huvitavad, neil soovitame küsida poest või raamatukogust raamatut "Mõista, mõista...", mille on Tartu Kirjandusmuuseumi nupuvarast kokku pannud Vilma Metstak ja Maren Toom. Raamatu andis välja kirjastus Tiritamm.

tee.
1. nimi, 2. vart, 3. silmad, 4. suu ja hambad, 5. käsi ja sõrmed, 6. sukk, sokk, suss, 7. prillid, 8. nöel, 9. sõrmus, 10. lõngakera, 11. ukseingile, 12. vart, 13. lukk, 14. valgust, 15. noatera, 16. padi, 17. sool, 18. raamat, 19. piitats, 20.

Eesti rahva mõistatusi

Mõista,
mõista...

KRUTSKIGA .. KOERAKÜSIMUSI

Mida teeb hea peremees, kui väljas on koerailm?

Läheb jalutama ilma koerata.

Miks õpetab kokkuhoidlik peremees oma taksi kahel käpal kõndima?

Selleks, et ta tuppa tulles liiga palju külma õhku sisse ei laseks.

Mis vahe on koeral ja kirbul?

Iga koer võib kirbud saada, kuid igal kirbul oma koera ei ole.

Missugune koer haiseb sibula järele?

Hot dog.

Miks dalmaatsia koera kasukas on kaetud mustade täppidega?

Seepärast, et kui täppide asemel oleksid triibud, aetaks teda sebraga segi.

Kuidas kutsutakse koera, kellel on vatitropid kõrvades?

Ükskõik, kuidas – ta ei kuule ju niikuinii!

Miks koerad kaevavad konte maa sisse?

Seepärast, et ei viitsi neid puu otsa tassida.

Millal koer ütleb: "Ammuu!"?

Siis, kui ta on keeltekooli lõpetanud.

Mis juhtub taksiga, kes ei kasuta kort-
sudevastast kreemi?

Vanas eas saab temast buldog.

„Vanaisal tuleb varsti 80. sünnipäev,”
lausub isa. „Mis te arvate, mis me talle
kinkida võiksime?”

„Võib-olla CD-mängija või videoma-
ki?” pakub ema.

„Mõttetu!” hüüatab Juku. „Vanaisal on
vilets silmanägemine ja kõrvakuulmist
pole ollagi – kingime talle parem tsikli!”

Pildi tegi Kırke

“Kas sul, poiss, häbi pole?” riidleb
politseinik. “Päise päeva ajal murrad
sisse tühja näitusepaviljoni!”

“Miks mul häbi peaks olema?”
imestab Juku. “Ma tahtsin ju näha seda
näitust “Kevadeni suletud!”, mille
kuulutus rippus kõigil ustel ja akendel!”

Tere, triibukas! Saadan sulle mõned oma kogutud naljad! Marko Tallinnast

Kaks rikkuripoissi hooplevad oma
isadega.

Lõpuks ütleb üks: “Aga minu isal on nii
palju raha, et ta võiks pool Eestit ära osta!”

Teine vastu: “Raha võib tal ju olla, aga
minu isa lihtsalt ei hakka talle poolt oma
varandusest maha müüma!”

Poiss küsib isalt: “Kas sa tead, miks
inimesel on aju?”

“Jäta mind rahule!” vastab isa.

“Isa, ütle, miks inimesel on aju?”
nurub poiss uuesti.

“Ole vait – mul on praegu hoopis
muud asjad peas!” hüüab isa.

Poiss läheb hulluarsti juurde ja ütleb:
“Teate, doktor: mu isa peab ennast
sõiduautoks! Kas see on ohtlik?”

“Las ta jääb haiglasse – ma võin ta
terveks ravida!” vastab arst.

“Oi, parem mõni teine kord!” ehmub
poiss. “Praegu on õues nii vihmane ilm,
kuidas ma ilma autota koju saan!”

“Isa, osta mulle papagoi!” palub poiss.

“Ei osta!” hüüab isa. “Sul on ju
hamstergi veel elus!”

Kahe tuule suur tüli

Ühel lillelisel aasal elas aasatuul. Tema kodu oli väga ilus. Tal oli palju tööd. Suvel pidi ta heina kuivatama. Öösel kiigutas ta ristikeinanutte magama. Mõnikord tegi tuul ka ulakusi. Ta puhus lõokese kõrgele õhku ja ajas liblikaid taga. Ükskord puhus ta minema kurja kulli, kes väikest jänkukest luuras. Talvel tegi ta hiirekestele sooja lumeonni. Rebase eest varjas ta jänese jäljed: ta puhus need kiiresti lund täis.

Heinamaa ääres asus väike majake. Seal elas väike poiss koos venna, õe ning vanematega. See poiss oli tuule sõber. Suvel korjas ta aasalt raudrohtu, naistepuna ja maasikaid. Talvel tegi tuul poisile suure lumest kelgumäe.

Metsas elas metsatuul. Tema oli ka tragi. Metsatuul raputas käbid ja pähklid puu otsast alla. Nii said oravad ja hiired neid paremini süüa. Ka metsatuul oli väikese poisi sõber. Poisil oli suure paju otsas väike onnike. Vahepeal said metsatuul ja aasatuul kokku. Nad mängisid üheskoos tuulekeerist ja tuuletäksu ja tegid tuulepesasid. Tegelikult olid nad head sõbrad, aga vahel nad vaidlesid, et kumb on tugevam. Kui väike poiss välja mängima tuli, rõõmustasid nad mõlemad.

"Mhmh... mnjah..." ütlesid tuuled. "Aeg on tüli lõpetada!"

Siis saabus talv. Kõik ootasid lund, aga lund ei tulnud ega tulnud. Poiss tahtis kangesti kelgutada ja suusatada. Aasatuul tahtis hiirtele lumeonni ehitada. Metsatuul tahtis puulastele lumetekki peale puhuda. Kõik olid kurvad ja suurest ootamisest juba ära väsinud. Tuultest sõbrad said harva kokku ning ulgusid ja vingusid üheskoos. Ka tormituul, vihmatuul ja tuisutuul käisid nende juures nutmas. Väike poiss ei tahtnud seda tuulejama kuulata ja pani öösel padja kõrva peale. Tema vanemad aga keerasid raadio kõvemaks, kui tuuled maja taga nutmas käisid.

Ühel päeval läksid tuuled jälle vaidlema. Öhtuks oli nende vahel juba suur tüli ja vanemate raadiost kõlav muusika ei aidanud enam midagi. Tuuled lõõtsusid, puhusid ning tuiskasid aasa ja metsa kohal.

"Väljas on marutorm!" ütles isa.

Tuuled olid vihased ja kaklesid rängalt. Metsatuul võttis sülle koerakuudi ja veeretask selle lävele. Aasatuul kiskus lahti kasvuhoonekile ja lendas sellega nagu kummitus kõrge kase latva. Nii lõhkusid nad terve öö. Elektriraadid läksid sassi, puud murdusid, majade katused rebenesid katki. Inimestel oli suur hirm.

Hommikul oli vaatepilt kurb ja kole. Õue peal kõndis poisike ja nuttis. Tema mänguonn oli puruks lõhutud, ja koerakuudike niisamuti. Tema ronimispuu oli pooleks murtud ja kurepesa kuuse otsas viltu vajunud.

Nüüd nägid tuuled, et nad on palju halba teinud. Neil oli väga häbi ja nad jäid väga vaikseks. Ja nad kuivasid poisi pisarad ära. Siis puhusid nad kohale ilusa priske lumepilve ja ehitasid poisile hiiglakõrge kelgumäe.

Tuuled lubasid, et nad ei tee enam kunagi halba. Kui väike poiss kooli läks, siis lükkasid nad talle suure hoo sisse.

Carl Gustav Mäeorg,
Tarvastu Gümnaasiumi IVA klass

Välke vemp

Mustkunsti ajalugu

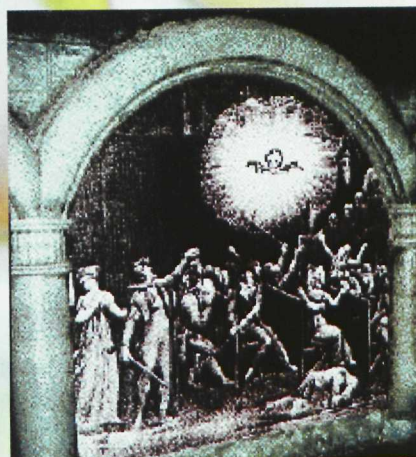
Tere taas! Käte jõudnud aprillikuuga on kevad lõpuks talve üle võitu saamas ning pime ja külm aeg muutumas päikseküllasemaks. Valgemat aega ihkasid 18. sajandi lõpul ka prantslased, üldine rahulolematu senise kuningavõimu ja feodaalkorraga viis Suure Revolutsiooni (1789 - 1799). Maju kaunistasid loosungid: „Vabadus, võrdlus, vendlus!“ ning Bastille kindlusvangla lammutati, vabanenud väljakule rajati tantsuplats.

Kõigest sellest innustatuna sõitis Pariisi noor belgia füüsikalektor Etienne-Gaspard Robertson (1763 – 1837), kes pakkus oma abi Prantsuse armeele, pannes aluse õhuluulele ning sooritades äsjaleiutatud õhupalliga viiskümmend üheksa lendu.

Lisaks sellele oli ta tuntud ka illusionistina, kelle kunst oli rakendatud revolutsiooni teenistusse. Oma etendusi andis Robertson Vendome'i väljaku ääres asuva kloostri kellatorni all pimedas ruumis. Illusioonide sooritamiseks kasutas ta suurel hulgal fantoskoopi – projektsioonilaternat, mis liikus ratastel käratult mööda relsse. Erinevalt varasematest maagidest ei väitnud Robertson, et ta omab kontrolli üleloomulike jõudude üle, kõik tema katsed olivat teadusliku iseloomuga. Etenduse algul palus maag publikul nimetada isikuid, kelle vaime nad sooviksid näha, ning muutis selle rituaalide abil võimalikuks. Vaid Louis XVI hinge ei soostunud ta mingi hinna eest välja kutsuma. Vaimude ilmumisega kaasnesid müristamine, hingekellad ja vihmapladin. Lõpuks viirastus välja kõigi inimeste saatus – vikatiga luukere. Robertsoni etendustel oli tähelepanuväärne mõju, kogu Pariis käis neid vaatamas.

Pärast Bonaparte'i riigipööret vahetas illusionist kiiresti repertuaari ja näitas nüüd terveid poliitilisi näidendeid, milles „näitlejateks“ olid surnud suurmeeste vaimud ning allegoorilised tegelased. Illusionism oli muutunud poliitika varjamatuks relvaks.

Varsti peale seda mõistis Robertson, et tal ei jätku jõudu poliitiliste muutustega

Etienne-Gaspard Robertson

Vaimude ilmumisega kaasnesid müristamine, hingekellad ja vihmapladin. Lõpuks viirastus välja kõigi inimeste saatus – vikatiga luukere.

sammupidamiseks, ning lahkus Prantsusmaalt. Tema edasised illusioonid ei olnud enam poliitilise sisuga, neist tuntuim on akustiline trikk „Nähtamatu tütarlaps.“

III. Trikk

Trikk: Mustkunstnik läheb lavalt saali ning jalutab publiku vahel otsivalt ringi. Ühel hetkel ta naeratab ja seisatab kellegi ees, küsides: „Saad sa mind, palun, aidata?“ Palutu on loomulikult nõus ning maag läheb koos temaga lavale. Seal võtab ta lauvalt kaardipaki ning laotab selle lehvikuna laiali, tagumine pool üleval, öeldes: „Palun, vali siit üks kaart ja näita seda ka publikule, aga mitte mulle.“ Abiline teebki, mida palutud ja annab kaardi tagasi mustkunstniku kätte. Maag pistab selle kiiresti paki vahele ning võtab kaardid paremasse kätte. Vasaku käega võtab ta pealmise kaardi, näitab seda publikule ja paneb paki peale tagasi. Järgmiseks võtab ta alumise kaardi, näitab seda publikule ja paneb paki peale tagasi, öeldes: „Nagu näete, ei ole paki ülemine ega alumine kaart otsitavad!“ Nüüd ulatab ta kaardid abilisele, paludes: „Hoi neid ühes käes, nii et põial on kaardipaki all ja

nimetissõrm selle peal. Hoi tugevalt, ma lõõn sul ülejäänud kaardid käest ära, nii et alles jääb vaid otsitav.“ Abiline teebki nagu palutud ning mustkunstnik lööb vastu paki. Kõik kaardid peale ühe, milleks on loomulikult otsitav, lendavad põrandale. Võidukalt demonstreerib mustkunstnik publikule oma leitud kaarti.

Selgitus: Selles trikis ei tea mustkunstnik, milline kaart on otsitav, ajani, mil ta seda publikule demonstreerib. Saladus peitub kaardi pakki tagasi torkamises. Nimelt tuleb see panna viimase kaardi peale, seega paki eelviimaseks kaardiks. Näidates, et otsitav kaart ei ole ei esimene ega viimane, tõstab ta mõlemad paki peale. Nii muutubki otsitav kaart paki alumiseks kaardiks ja vastu paki lüües jääb vaid see kätte. Abiline peab aga kaarte hoidma kindlasti ühes käes nii, et nimetissõrm on paki peal ja põial selle all. Hoida tuleb piisavalt tugevalt, et kõik kaardid löögiga maha ei kukuks. Kui löök jääb nõrgaks ja maha kukub osa kaarte, võib teha näo, et nii peabki olema.

Mustkunstnik Ande

Tere, Triibu-liine!
Siin on mõned lühendid ja nende seletused, mis sobivad vist koolimullidesse:

EPA – Elu Parimad Aastad
TPI – Tüdengite Piinamisinstituut
ENSV – Eesti Naiste SukaVabrik
Olge siis mõnusad!

Liisa Ivanov Tartumaalt

Tsauki, Hea Laps!
Saadan teile naljakaid küsimusi, mis kõlbavad ka aprilli tegemiseks!

Küsi teistelt:

1. Mis vahe on noa ja väitsa vahel?
Vastus: Ei mingit vahet!
2. Mis vahe on supipoti ja kastruli vahel?
Vastus: Ei mingit vahet!
3. Mis vahe on tugitooli ja WC-poti vahel?
Kui sulle nüüd vastatakse, et ei mingit vahet, siis ütle: "Sind ei saa siis ju korralikku pehme mööbliga tuppa lastagi!"
NB! Kindlasti saite juba aru, et küsimusi tuleb esitada õiges järjekorras!

MITU TÄHTE ON TÄHESTIKUS?

Kindlasti vastatakse sulle, et kas 33 või 28 (ilma võörtähtedeta). Seepeale ütle, et võid kihla vedada, et sina saad hakkama tähestikuga, milles on ainult 8 tähte. Võid öelda, et õpetajagi ütleb, et sul on õigus. Kui olete millegi peale kihla vedanud, siis võta paberileht ja kirjuta sellele "TÄHESTIK". Tee seda võimalikult ilusa käekirjaga, siis ütleb õpetaja pikemalt mõtlemata, et oled oma 8 tähega tähestiku täitsa õigesti kirjutanud!

VEEL ÜKS KIRJUTAMISNIPP

Samamoodi võid sõbraga kihla vedada, et suudad kirjutada koolimaja katusel ja võid seda teha juba järgmisel vahetunnil. Kui vahetund saabub, võta sodivihik või tükk paberit ja kirjuta sinna "Koolimaja katusel". Võit on jällegi sinu oma!

Monica T. Tallinnast

MILLEST KÕNELEVAD SINU JOONISTUSED?

Telefoni teel vesteldes, igavas koolitunnis istudes või muidu igavuse peletamiseks sirgeldame sageli paberile mustreid, geomeetrisi kujundeid või nägusid. Ära kiirusta neid kritseldusi hävitama! Mõnede psühholoogide arvates võivad need paljugi rääkida sinu iseloomust või meeleolust.

Lilled, päike, pärjad

Sinu hinges ei ole sugugi nii lõbus, nagu see paista võib, pigem vastupidi. Kõige rohkem unistad sa sõprusest ja õrnusest. Püüa lähiajal rohkem inimeste keskel viibida.

Risti-rästi jooned

Tunned, et oled sattunud riski- või lihtsalt ebamugavasse olukorda. Tavatsed tihti solvanguid ja ärritusi alla neelata.

Põimunud südamed

Sa oled tulvil tundeid. Tahaksid kogu maailma emmata. Ega olegi vaja ennast liiga külmalt vaos hoida ja oma tundeid varjata. Ütle need välja!

Tapeedimustrid

Need kõnelevad sellest, et sul on igav, oled tüütutest telefonikõnedest tüdinud, võib-olla oled aga tulpinud oma elustiilist üldse.

Ristid

Ristide joonistamine väljendab süütunnet. Miski teeb sulle muret: kas heidad ise endale midagi ette või on seda teinud mõni sulle lähedane inimene.

Kriipsujukud

Nende sirgeldamini näitab abitust või mingist kohustusest kõrvalehoidmise soovi.

Spiraalid, ringid, lainelised jooned

Võõras mure ei lähe sulle suuremat korda või ei huvita sind üldse. Võimalik, et sa elad üle kergemat kriisi. Pead praegu ennast jälgima, et mitte ägestuda ja vestluskaaslast solvata.

Malelaud

Arvatavasti oled sattunud üsna täbarasse või keerulisse olukorda. Kui niisugused kujutised tekivad sageli, siis kannatad sa tõenäoliselt varjatud komplekside käes.

Ruudud, kolmnurgad ja muud geomeetrised kujundid

Üks on selge: sind kergesti alt ei vea. Sul on selged eesmärgid ja veendumused, sa ei tee oma arvamusest peaaegu kunagi saladust. Oled keskendunud ja enesekindel.

Anneli Tallinnast

Viikidsete laevade raamat

Anu Ainsaar

Algus märtsinumbri

Viikingilaev

"Hei, ärka üles!" Keegi patsutas Snorri põsele. Ta avas silmad ja nägi, et see oli Erik. Snorri oigas end püsti ajades. "Kus ma olen?" küsis ta, kui nägi, et lebab tundmatul kivisel rannal. "Mis juhtus?" "Sa oled ikka kõva pōraka vastu pead saanud! Seda ikka mäletad, et Soome sõitma pidime?" – "Mäletan küll, miks ei mäleta. Olin pahemas saatjalaevas, sina olid vist paremas?" – "Olin, olin!" – "Järsku nägime: eestlased tulevad! Kuid edasi ma eriti küll ei mäleta."

"Ma siis räägin. Viis laeva eestlasi tuli ründama. "Njalli" üritas Öselist eemale sõita, kuid nood eesti viikingid olid kiiremad. "Rututu, mehed!" hüüdis eestlaste pealik. "Karud, paremale poole! Ta liigub pahemale, sõitke talle peale!" Laevade ninad tõusid üles ja nad rammisid "Njallit". Sel oli juba auk sees ja rammimisega läks asi veel hullemaks. Eestlased tungisid laevale. Ma arvan, et vaid paaril mehel õnnestus sellest veresaunast pääseda, sest pool laevade meeskonnast hüppas juba varakult vette, katsudes hoida pead vee all ja haarata kinni mõnest puutükist. Kes puutükki ei leidnud, see tapeti või uppus, sest vees tuli kaua liguneda. Siis tuli veel pärast eestlaste äraminekut randa ujuda, ja seda kohas, kus nad meid ei märkaks. Sinu heitis vist meri niisama välja, olles enne su pea vastu kivi pōrgatanud."

"Noh, siis läks mul veel isegi hästi. Kuidas sina sealt tulema said?"

"Eks ma hoidsin pea vee all, vahel harva pistsin ninaotsa veest välja. Korraga kuulen: eestlased tulevad! Olin ranniku poole triivinud, siis ei olnud ma veel kindel, oli see õnn või õnnetus."

"Oota üks hetk – kuidas sa nende jutust nii hästi aru said?"

"Oh, seal kodus on üks eesti neiu, oskab ka norra keelt, tema õpetas mulle eesti keele selgeks."

Erik läks kergelt roosakaks: "Sa ei tohiks praegu üldse nii palju rääkida. Sa oled haavatud, pead lamama – näiteks sellel kapsatutil seal."

Snorri põrnitses kõne all olevat merikapsapuhmast: "Arvad, et ma ei näe seda teravat kivinukki, millel see kasvab? Jääb ära!" Ta oigas.

"Oot-oot, näita siia! Sul on vist ribi või paar katki. Leba seal samblal, ma mõtlen seda tõsiselt!" Erik talutas Snorri samblamättale.

"Ju siis sain veel millegagi pihta," oigas Snorri. "Aga kuule, räägi edasi – äkki tuleb jutu ajal midagi meelde."

"Olgu siis. Jah, eestlased sõuavad rõõmsalt hõigeldes, tõmban ruttu veel korra kopsud õhku täis ja kaon vee alla. Eestlased olid minu puutükki vee peal hulpimas näinud, tahtsid vaadata, kas seal ka neete on. Võtsid veest välja, varsti viskasid tagasi tunduvalt väiksemana kui enne. Needid olid läinud! Siis tõusin õhku ahmides veepinnale. Tead, nad kuulsid mind! Õnneks jõudsin sukeldu-

da ja nad pidasid mind hülgeks. Siis ujusin rannale, eestlaste sõidusuunast veidi eemale. Kõndisin rannal ringi, otsisin metsatukka, kust süüa saaks – korraga sina siin maas!”

“Kuule, kui sa veel laeval olid, ega sa siis ei näinud, mis prints Olofist ja kuninganna Estridist sai?”

Erik vaatas talle otsa: “Tead, ma laeval toimuvast midagi ei näinud, aga kui ma pinnale tõusin, kui eestlaste laev oli juba kaugel, siis tundus mulle, nagu... nagu kuninganna hääl halaks.”

“Peame ta ära päästma!” Snorri üritas püsti tõusta, aga Erik takistas teda: “Sa oled ju haavatud!”

“Kuid mis saab siis kuningannast?” – “Ma lähen otsin ta üles – me ei tohiks olla kuigi kaugel sellest kohast, kus nad randusid. Toon sulle nüüd marju, et sa võiksid minu tagasitulekuni siin jõuda koguda. Enne nägin seal taamal murakaid.”

Erik kadus metsa. Snorri leidis oodates oma mättalt paar pohla. Erik ei tulnud ega tulnud. Snorri tõusis ettevaatlikult ja korjas maast ka paar mustikat. Kõht oli ju üsna tühi. Ta ootas ja ootas, kuid kedagi ei ilmunud, välja arvatud möödahüppav jännes. Lõpuks, kui hakkas juba pimedaks minema, kostis metsast kära. Snorri üritas endale lehti varjamiseks peale kraapida. Korraga sööstis keegi sasitud kahejalgne suure hüppega tema juurde ja hüüdis: “Lõki paati!” Snorri aimas, et see oli Erik. Ta tõusis nii kiiresti kui julges ja sibus ettevaatlikult rannale, kuid ootas juba paat mingi tombuga. Ta ronis paati. Arvatav Erik tuli järele,

võttis aerud ja hakkas sõudma nii kiiresti kui jõudis. Paat liikus üllataval kiiresti, kuigi sõudjaks oli üks mees vajaliku kolme asemel. Ilmselt kannustas hirm Erikut tagant, sest kaldalt kostis juba kisa-kära: eestlased tungisid hulgakaupa rannale ja hõikused midagi.

Snorri küsis vaikselt: “Mida see nüüd pidi tähendama? Miks sa mulle toitu ei toonud? Kus kuninganna on?”

“See on pikk jutt. Korjan sooservas murakaid, järsku haaratakse mul ümber kinni, jalad taeva poole, seotakse kinni ja tassitakse minema. Mina hõikan eesti keeles, et head mehed, laske alla! Nemad hüüatavad, et oi, eestlane – ja panevad maha. Seovad lahti ja vabandavad, et pidasid mind norrakaks.” Snorri hakkas valjusti itsitama.

Erik jutustas naerdes edasi: “Nood kaks jahimeest küsisid veel, kust kandist ma pärit olen. Pakkusin siis huupi, et Põdralast, nagu need eesti külade nimed on. Sellega kukkusingi sisse: Põdrala olevat juba möödunud suvel maha põlenud ja ainuke pääsenu elavat nende külas. Ega muud, seoti mind jälle kinni ja kanti kahevahel nagu sumud siga. Lõpuks jõudsi külle, Hundilasse. Sealt ja lähedalasuvast Karula külast need viikingid tulidki.”

“Oota, mida need nimed tähendavad?” küsis Snorri. Erik tõlkis need siis norra keelde.

“Karud ja hundid, nii ta on. Jahimehed tirisid mind külarahva hõiskamise saatel väljakule ja hüüdsid pealikku. Märkasid, et kõik mehed kandsid peas hundinahkset lätut ja külarahvas kandis kaelas väikesi hundikujukesi. Pealik oli seesama mees, kes röövretke juhitis. Ta kandis hundikihvu keena kaelas. Pealik, Ode nimeks, kuulas kõigepealt jahimeeste selgituse ära ja ütles siis: “Ega midagi, teeme kaupa! Norrakas räägib meile, mis Norra viikingitel lähemal ajal plaanis on, meie anname talle paadi ja lubame koju sõita.”

Rahvas hakkas valjusti nurisema, hüüdsid, et olen nurjatu ja mind tuleks läbi peksta, ära kõrvetada, uputada, hobustega peal trampida ja Odin teab, mis kõik veel. Ode käskis neil vait olla ja küsis minult: “Noh, kas räägite sõbrana või sured tõprana?” Ma mõtlesin, et nagunii tapetakse ära, kui mitte pealiku käsul, siis peksab rahvas ikka surnuks. Nii et olin vait kui sukk.

Kui pealik nägi, et ma rääkida ei katse, pidas ta sosinal teiste meestega tükk aega aru ja ütles siis: “Ehk mõtled veel ümber? Paneme su seniks puuri.”

Mind viidi küla kaugemasse soppi, kus oli risti ja põiki pandud lattidest kast. Lattide vahel paistis valgus läbi, nii et nägin, et seal oli midagi juba sees. Mult võeti pronksnuga ka ära, siis kisuti mõned kastinaelad lattidest ning lükati mind tekkinud augu kaudu kasti. Olin ikka veel kinni seotud, maandusin näoli. Kuid

korraga lähenes keegi, hakkas mind lahti siduma ja pööras näoli...

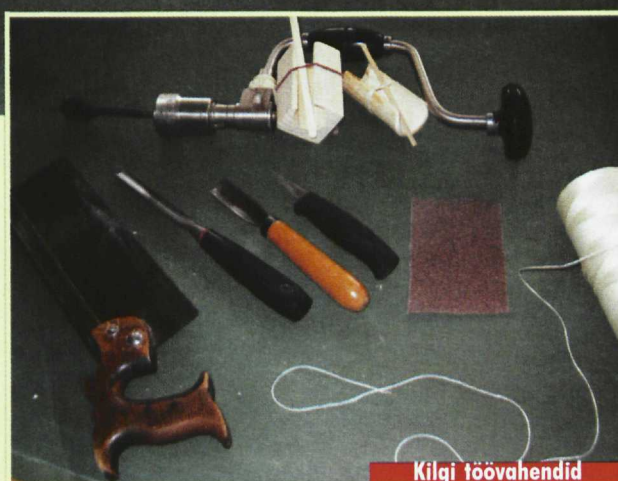
Kuidas valmistada kilgipilli

Materjal ja kilgid

Küllap oled märganud, et arvutimaailmas olemine ei rahulda sinu igapäevast olemist – millestki jääb puudu. Õigus, näpud otsivad tegevust, sest kogu sinu olemine januneb tervikliku tegutsemise järele. Seda võimaldab käeline tegevus, näiteks meisterdamine, kus kogu keha, meeled ja aju kõik piirkonnad on haaratud ühistegevusse.

Kas aga oled kogunud ehedat looduslike helide mõju: puulehtede sahinat, vee vulinat ojakeses, tihase reibast hommikulaulu, varblase säutsumist talvekülmas, kuljuste ja krappide kõlinaid hobuste ja kariloomade kaelas, rähni reibast toksimist, sookurgede tervituslaulu...?

Kilgi töövahendid

Kaks kilki

Oled sa olnud meistri valmistatud pillihäälte lummuses: kuulnud viiuli sosinat, kandle kuminat, trummi-põrinat...?

Üpris meeldiv on ise valmistada pillike ja mängida sellel endale sobivat lugu, olla osake elutegevuse saladustes, tunda olemisest rõõmu.

Pakun sulle täna meisterdamiseks lihtsat muusikariista – **kilgipilli**, rahvasuus tuntud ka **ritsikana**. Selleks on vaja nõgusa pinnaga anumakest, mollikest või otstest lahtist õõnsat klotsikest, pikuti pooleks lõigatud torukest, jämeda pilliroo või mõne puukoore jupikest – „kilgi kere”. Oluline on, et selles oleks avaus või pilu. Veel on vaja natuke nõõri või moosipurgi kummi ning peenikest pilbast, liptsat ehk pulgakest.

Nõõr mähitakse mõned korrad ümber „kilgi kere” ja sõlmitakse kokku. Avause kohalt torgatakse paelte vahelt pulgake läbi ja keerutatakse selle abil paelad pingule. Pulgakese ülemist otsa alla vajutades tekib ühetaoline heli, nagu teeb seda kilk või ritsikas. Heli tooni saab pisut muuta, kui nihutada pulgakese kokkupuute asukohta „kerel”. Sa võid aga valmistada ka erinevatest materjalidest ja suurusega pillikesi (oluline on ka „kere” seinte paksus). Saad pereorkestri, põllutäie „kilke” ja „ritsikaid” õhtulaulu klõbistama.

Materjalidest

Puit on vast kõige armsam, kõlavaks pillipuuks peetakse kuuske ja leppa – katseta ise erinevaid puuliike. Aga puitu on keeruline ava sisse saada, tuleb puurida või kumerpeitli ja

Treitud kilk

vasarakesega toksida. Puurimisel ja peiteldamisel pead ettevatlik olema, et käed viga ei saaks. Kuidas sa nendeks töödeks tooriku (puidutüki) kinnitada saad, kui sul tisliripinki pole? Nuputa või küsi kelleltki nõu.

Ka noaga vestmisel pead hoolikalt noatera liikumist jälgima.

Lihtsam on valmistada kilgipilli vanast katkisest pilliroost suusakepist. Ainult sae paras jupp, lihvi ning pane vähemalt kahekordne kummipael ümber selle.

Mitmekordselt kokku liimitud papist torukesed, vanad filmikarbid, plastpudelikesed jne – kasutatud materjal läheb taas käiku.

Puidukoort saad kergesti kätte kevadel raielangile maha jäetud puukstelt või peenikestelt tüvedelt.

„Ritsika” („kilgi”) valmistamiseks võid abi otsida raamatust „Eesti rahvamänge”, mille autor on August Kalamees. Seal leiad palju muudki huvitavat.

HEA LAPP

t.A.T.U.

Foto: Warner Bros

Reese Witherspoon

Kirjanurk

Ilusad jürikuud, sõbrad ja sugulased!

Asume aga jälle auhinnaaajaid välja kuulutama. Tallinna, Harju-, Lääne-Viru-, Järva-, Pärnu- ja Läänemaa lapsed saavad oma preemiad kätte Kullo Lastegaleriist (**Kuninga 6, Tallinn**), Tartu-, Valga-, Viljandi-, Võru- ja Jõgevamaa laste auhinnad toimetatakse **O. Lutsu nim. Raamatukogu Lasteosakonda (Kompanii 3/5, Tartu)**, idavirumaa laste auhinnad toimetatakse **Jõhvi Keskraamatukogu lasteosakonnast (Jõhvi, Rakvere t 13a, tel. 3370336)**. Kellel on muid soovide, neil palume toimetusse kirjutada, helistada või meilida.

KENI

ja ta väikese sõbra
Rimonnelt võitsid

SILVA URM
Tallinnast,
SYLVIA RENATE PRASS
Hagudist,
TRIIN VALDMAA
Jõgevast ja
KAIRI JANSON
Tootsist

LEGO AUHINNAD

tõi loosiõnn **KARL EDUARD HEINMÄELE** Laitsest, **RASMUS JÕUDNALE** Tallinnast, **MARLEEN EINOLE** Sakust ja **ASSER-ENRI SOROLE** Hummulist.

"Ruudi" esietenduse piletid Allfilmilt said **KÄTLIN LUHT** ja **KRISTIINA** ning **AVELIIS VESKIMÄE** Türilt, **BERIT** ja **BRIT KESKRA** Kohilast ja **ANDRES AINSON** Tallinnast. "Ruudi"-teemalisi ergutusauhindu saavad veel **LISETT ORAS** Keilast, **KÄTLIN LEPP** Paidest, **ANNA-MARIA UULMA** Sauevalt ning **ELEN** ja **ELIS RUUS** Elvast, kes võitsid ka allveepriilid.

Tsay! Ma otsin endale kirjasõpra ja tahaksin just venelast (aga eestlane võib ka olla). Olen 15 aastane ning otsin omavanuseid sõpru. Ma olen tumedajuukseline, roheliste silmadega energiline plika, mulle meeldib sport, käin trennis. Eelistan kirjutada pikki kirju ja saada ka pikki. Otsin sõpra, kellega saab koos probleeme lahendada ja kes on usaldusväärne ja sõbralik! Meeldib saata kirju posti kaudu. Lähemalt räägin siis, kui kirjutad! Minu e-mail: jana91@list.ru Vastan kõikidele kirjadele! **JANA**

Tere! Minul on üks uus foorum valminud, mis on mõeldud inimestele, kellele meeldib muusika. Liituda võivad kõik. Suured ja väikesed on oodatud. Leht ise asub aadressil <http://musicfoorum.proboards52.com/> Palun registreerige! Loodan, et avaldate kirja, sest mul on seal nii vähe kasutajaid.

NIMI: Maarja-Hellen Matla
VANUS: 10 (25. aprillist 11)
RATE: belli9
MSN: Maarja96@hotmail.com
LEMMIKBÄND: Nexus
LEMMIKJOOK: Coca Cola, õuna-fanta
TELEFONI NR: 53478995
ADDRESS: Tamsalu mnt 2-3, Väike-Maarja, 46202 Lääne-Virumaa
SOOV: leida paberkirja teel igas vanuses sõpru ja sõbrannasid 100% vastan kõigile, igas vanuses Jään Su kirja ootama!!!

Ristsõna-auhinnad

saavad **KAISA KULLAS** Tartust ja **ELIS PILL** Pärnumaalt.

Tere kõigile, olen 15a Tartumaa neiu. Meeldib koristada, nõusid pesita ja ka süüa teha. Suvel sõidan rattaga ja käin ka võimaluse korral ujumas. Talvel suusatan ja võimaluse korral uisutan. Ei meeldi raamatuid lugeda. Meeldivad sõbralikud, heasüdamlikud, toredad inimesed. Ei meeldi kahepalgelised, ülbed, ebaviisakad inimesed. Sooviksin tutvuda noormeestega vanuses 15-16. E-post: coolpix-002@hotmail.ee. Ootan Teie kirju!

Tere! Olen Marilis Viljandimaalt. Otsin kirjasõpru, kes on üle 13 aasta vanad, igalt poolt ning ka sugu pole oluline. Samas on mul hästi-hästi palju pilte kuulsustest nt. Vanilla Ninja, Nexus, Britney, Aguilera jne. Olen nõus neid võibolla niisama ära andma või vahetama. Ise kogun Eminemi ja teisi räppareid. minu aadress: eminemifann@hotmail.ee. **Marilis Jõgi, Pihlaka 14-9, Leie sjk 70303, Viljandimaa.** Kui kirjutad, siis annan rate ja kõik muu..

Tere! Olen Silja ja tahtsin teile teatada, et tegime oma klassikaaslastega bändi. Bändi nimi on R.K. (ehk Rocki Kitti) ja me teeme suvel oma kontserdi. Meid on bändis viis: Silja Pajumäe, Kätlin Grautin, Joanna Jätsa, Greete ja Marianne Karus. Nüüd siis lõpetame, kui on midagi veel teatada, siis kirjutame. Muide, kui keegi tahab midagi küsida, siis helistagu numbril **53627090** ja mitte helistada hommikul kella 8.00-14.00. NB! Piletid tulevad varsti müügile! E-post: silja12@hotmail.ee.

MÄNNIRIINI

õigetest lahendajatest võitsid Heljo Männi teoseid **ALIIDE-MARIE** Tallinnast, **PILLE MARKOV** Pukast ja **HELERI ALL** Pärnumaalt.

Tsipake südametarkust

Inimkond läheb iga päevaga aina targemaks – majad kasvavad kõrgemaks, arvutid muutuvad arukamaks ja igasugused masinad teevad ära hulga sellest tööst, mille kallal inimesed vanasti palehigis vaeva nägid.

Elu muutub aina mõnusamaks ja magusamaks: kui vanal hallil ajal pidas mõnigi maalaps vahtra- ja kasemahla kevadiseks maiusjoojiks, siis nüüd saab igast külapeost ja kioskist osta limpse ja muid jooke, mis vahtramahlast kümme korda magusamad!

Inimestel – nii lastel kui ka suurtel – on **palju rohkem vaba aega** ja ka raha pole enam nii raske teenida kui vanasti, niisiis leitakse rohkem aega pidude pidamiseks ning laavad on kangete jookide ja rammusate toitude all lookas.

Lahe, kas pole?

Mõnud mõnudeks ja peod pidudeks, kuid meie käed-jalad on ikka samasugused nagu varem, ja iga inimese sees tuksub väsimatu töömees – süda. Süda tuksub verd pumbates kogu meie elu – ka siis, kui magame!

Kahjuks pole me ise sellele hoolsale töömehele kuigi head peremehed, südamesõprusest kõnelemata. Kogu maailmas

muretsetakse selle pärast, et **lapsed koguvad ebatervislikku toitu süües üha enam paksust, istuvad aina rohkem arvutite ees ja hoogsad liikumismängud on asendunud arvutihiire nipsutamisega. Paljud teevad varakult tutvust alkoholi ja tubakaga...** Kõik väledust, osavust, kiirust, paindlikkust ja vastupidavust nõudvad erialad hakkavad luku taha jääma, kui keha on korrast ära.

Tegelikult pole ebatervislikku näksimist leitanud mitte lapsed, vaid ikka täiskasvanud. Selle söögikraami reklaamimiseks kulutatakse palju aega ja raha: näiteks on inglased välja uurinud, et Suurbritannias on puu- ja juurviljade ning pähklite reklaamile kulutatud 3 miljoni naela, šokolaadikommide propageerimiseks aga 70 miljoni. Briti lapsed veedavad nädalas umbes 20 tundi teleri ees, seal näidatavast reklaamist on aga üle poole kiidulaul toiduainetele... Pakendid muutuvad üha meelitavamaks, nende sisu aina kahjulikumaks: pealtnäha ei saa ju arugi, et hästi õhukesed kartulikrõpsud sisaldavad poole rohkem rasva kui paksemad liistakad, ning võrreldes tavaliste praekartulitega on nad tervelt 170 korda rasvasemad!

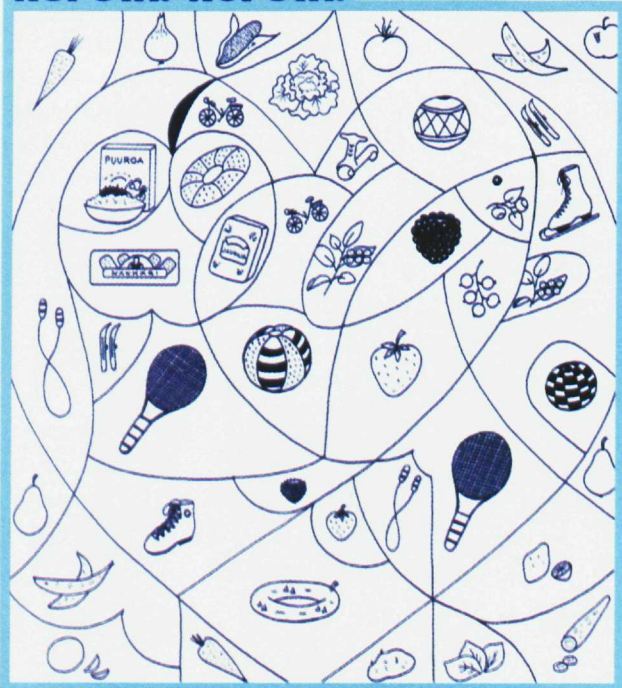
Kes meist ei tahaks olla ilus, terve, arukas ja heas vormis! Aga ega ainult unistades see vorm ei tule: selleks tuleb lisaks **tervislikult toitumisele** palju **värskes õhus liikuda**, sest nii lihased kui ka aju vajavad hapnikurohket õhku. Iga laps peaks tegema päeva jooksul vähemalt **13 000 sammu!** Iga päev tuleks liikuda umbes 2 tundi, ja võimaluse korral ikka väljas. Värske õueõhk ja iga ilmaga õues rassimine teevad vastupidavaks.

Oma liikumist ja südame heaks tehtavaid samme on hea jälgida **liikumiskalendri abil**, mille koostas ja kirjastas **Eesti Südameliit**. Sellest leiavad liikumissoovi- tusi ja muid südame- tarkusi nii isad-emad kui ka lapsed.

Väikeseks spikriks oma südame eest hoolitsemiseks on ka soomlaste tehtud südamemõistatus. Saad teada, mis su südant rõõmustab, kui värvid siniseks, kollaseks või punaseks need kohad, kust leiad liikumisvahendeid. Huvitat, mis sellest välja tuleb?

NUPUTA! NUPUTA!

KAS TEIL ON
TABLETTE
AHNUSE
VASTU? JA
.....
.....

					→ auto elektri- allikas jook		→ Pille
							mürgitu madu
						↓ United States detsi- liiter ... ja taat →	
							↓ kilotonn keedunõu "Mäger ..." (Richard Rohtl loomajutt)
						→ lapsevanem 2 x täht kuulus puunukk	
							↓ ...-part lehtpuu Robert aasta
		→ aina					↓ mägine riik Euroopas
		↓ linn Eestis noor inimene					
↓ Üllar				↓ Paul			
tuulehoog →				aus, avameelne →			
õlakud				"... Baba ja 40 röövlit"			
					↓ kaaviar on must ... mereröövel →	↓ riik Euroopas	
					↓ sülg	↓ avaus valuhüüd	
		↓ õhk Inglise keeles					→ kirjutamis-, joonistamis- ja joonesatmis- vahend
		→ Ants; Nele põhjamaine merelind					
							→ teatav pliit
		↓ suur riik Aasias					
→ Urmas		→ liiter	2 x täht →			number →	
viljatera		2 x täht	kõrv			3 x täht	temal
			Inglise keeles				
					→ läikiv metall söök →		
					Uus Testament		
		→ rooma number 4					2 x täht →
		tuba					Urve
		laevas →					
		→ detsi- aar	kähku, kiiresti →				Lembit →

Vägivald – miks ja milleks?

nimesi on mitmesuguseid, mõned on sõbralikud ja abivalmis, teised jälle norijad, kiusajad, agressiivsed. Loomariigis on agressiivsus vajalik oma territooriumi eest võitlemisel – sellest sõltub toidu saamine ja ellujäämine, järglaste kasvatamine. Inimeste hulgas on aga vägivaldne käitumine palju keerulisem. Juba piibliraamatust võime lugeda, et Kain tapab oma venna Aabeli, sest Aabel tõi Jumalale roa-ohvriks mõnusa lihatüki, aga Aabel vaid taimetoitu ning Jumalale meeldis see lihatükike millegipärast rohkem. Kainis tekkis suur kadedus ja suur **kadedus tekitab vägivalda**.

Piiblis on ka veeuputusest juttu. Noa ja tema pojad saavad lõpuks kuivale maale. Noa hakkas põllumeheks, istutas viinamäe. Ta jõi viina, jäi joobnuks ning ajas oma telgis end paljaks. Ja tema poeg Haam nägi seda. Noale see ei meeldinud ja kui ta viinauimast ärkas, siis ta vihastas ja ütles, et Haamist saagu oma vendadele sulane. **Viinauim ja vihastamine tekitab vägivalda**.

Meie esivanemad pidasid aastasadu vabadusvõitlust nii risti-rüütlite kui ka vene tsaaririigi vallutajate ja teistegi võõrvägede vastu. Nüüd on meil vaba riik – Vabariik ja inimesed peaksid üksmeeles ja sõbralikult elama. Aga paraku on meie-tunne veel õblukene ja vägivaldset käitumist liigselt palju. Ka kooliealiste hulgas.

Vägivaldsus võib esineda nii füüsilisel tasandil (togimine, löömine, asjade või raha äravõtmine), aga ka psühholoogilisel (narrimine, ropendamine, „sõprusringi“ mitte võtmine, valede juttude levitamine, halvad hüüdnimed) või isegi seksuaalse vägivaldana. Kiusaja võib olla üksiktegelane või siis joburühmake. Ja kui midagi olulist ette ei võeta, siis kipub vägivaldsus korduma.

Pea **pooled koolilastest** on tõukamise-togimise kaudu haiget

saanud, **kolmandikul** on asju-raha ära võetud või narritud.

Madalama enesehinnanguga noorel on suurem tõenäosus sattuda kiusaluseks. **Enesehinnangu** parimaks suurendajaks on kehalised harjutused. Kehalise tubliduse kasvades kasvab enesehinnang kiiresti.

Vägivald tekitab **koolimineku hirmu** ja muudab õppimise raskeks. Selles valdkonnas on oluline oma **mure pihtimine (ärarääkimine) nii koolis õpetajale kui ka kodus vanematele**. Kui koolis tervikuna edendada meie-tunnet, siis muutub ka vägivaldsus vähemaks.

Vägivaldsel õpilasel on tavaliselt endal probleeme ja nende varjamiseks (kompenseerimiseks) ta käitubki agressiivselt. Ka tema vajab õpetajapoolset mõistmist ja suunamist.

Seega – kõigist vägivaldajuhtudest on vaja rääkida õpetajale. **Nõrgemate aitamine ja kaitsmine on tarkade voores. Ole tark ja julge aitama.**

Mida siis veel meeles pidada?

1. Ükski väärtegu ei tohi jääda „õhku rippuma,“ kõigist halvatest tegudest vaja rääkida õpetajale.
2. Kiusaja peab tegu tunnustama ning käitumise parandamist lubama ja ettepanekuid koolivägivalda vähendamiseks tegema.
3. Lastevanemate koosolekul tuleb kindlasti seda probleemi käsitleda – mitte norimiseks, vaid uute lahenduste leidmiseks.
4. Usaldusõpilased ehk vanemate klasside õpilased olgu sõbralikeks abimeesteks koolis meie-tunde kasvatamisel.

Georg Lurich oli koolipõlves kidura olemisega ning teiste kiusata. Ta hakkas järjekindlalt harjutama ning temast sai maailma tugevamaid mehi ning osavaim maadleja. Ka võõrkeeli oskas ta hulgi.

Kehaline tegevus edendab enesekindlust, arendab ka mõistust. Nii tulebki seisund – **julge ei karda, tugev on abivalmis!**

Doktor Jüri Ennet

Kas ja kuidas kooli vahetada?

Märtsikuu lõpus oli kevadvaheaeg – aeg, mida ilmselt kõik õpilased ootasid. Kindlasti oli enamikul plaanis pühendada see suhteliselt lühike aeg puhkamisele ja mitmesugustele põnevatele tegemistele. Paljudes koolides toimusid aga juba siis seitsmendasse ja kümnen-dasse klassi minejatele sisseastu-miskatsed. Mõnedel on aga alles ees see tähtsa otsuse tegemine: kas vahetada kooli või ei?

Kindlasti tasuks kõigil julgus kokku võtta ja mõnda uut kooli „proovima minna“. Minul on see juba selja taga, seepärast jagan veidike soovitusi ja natuke infot sisseastumiskatsete kohta.

Kõigepealt on vaja valida kool (või koguni koolid), kuhu katseid tegema minna. **Kõige mugavam võimalus** selleks on kasutada internetilehekülge <http://www.edu.ee>, kus on info kõigi Eesti koolide ning nende kodulehe-külgede kohta.

Osas koolidest tuleb ennast enne katsete toimumist registreerida, enamikus koolides toimub aga katsetele kirjapanek vahetult enne testide tegemist. Infot selle ning ka testide toimumisaja ning sisu kohta peakski koolide kodulehekülgedelt uurima, siis pole hiljem põhjust pahandada, et olid valel ajal vales kohas ja kavatsetud tähtsad teod jäid korda saatmata...

Joonistas Margit Vähi

Enne katseid võiks kodus üle vaadata (vastavalt sellele, mis ainetes testid sooritada tuleb) tähtsamad valemid mate-maatikas, keemias, füüsikas. Keeltesti-deks ennast nii ette valmistada ei saa ja ilmselt ei ole eriti mõtet ka. Väga tähtis on meeles pidada, et katsete pärast ei ole vaja muretseda.

Kaotada ei ole ju midagi.

Katsetele minnes tuleb kindlasti kaasa võtta **õpilaspilet, kirjutusvahendid, kalkulaator, hea tuju** ja paljudes koolides ka **vahetusjalanõud**.

Teste tehes on tähtis olla rahulik ning kas või kujutleda, et tegemist on tavalise viktoriiniga.

Küsimustele vastamiseks on tavaliselt aega **kuni kaks tundi**, seega on pärast veel piisavalt vaba aega, et teha midagi muud toredat.

Paljudes koolides antakse peale testide kirjutamist küsimused koju kaasa. Soovitav on nende küsimustega, millele vastata ei osatud, hiljem omas koolis kas või enda õpetajate poole pöörduda. Õppida pole kunagi hilja!

Tavaliselt mõne nädala pärast avaldatakse katsete tulemused, ning paremad kutsutakse edasi vestlusele. Mõnda kooli mitte sisse saades ei tohiks võtta seda kui ebaeduelamust, sest nii või

teisisi annavad katsed uusi kogemusi ja ka põneva võimaluse näha teisi koole seestpoolt. Võib-olla avastad koguni, et su oma vana armas kool on hoopiski peajagu teistest üle ja polegi mingit põhjust paremat paika otsida!

Bernhardiini- viktoriin

Hiljuti külastas Triibu-Liinet ta lapsepõlvesõber Beethoven – ei, mitte see helilooja (kelle teoseid kõigil väheke suurematel lugejatel teadagi kuulata soovitame), vaid hoopiski neljajalgne, karvane ja lõbusa sabaga filmitäht. Auh-sõna! Bernhardiin Beethovenil olid kaasas DVD ja videokassett oma uute filmidega: need on mõeldud auhinnaks lugejatele, kes tema viktoriinist osa võtavad ja koeratarkust üles näitavad. Bernhardiini puhkus hakkas kahjuks juba lõppema ja koeratöö tahtis tegemist, kuid küsimused ja auhinnad jättis ta Triibu-Liine kätte. Siin need küsimused siis on!

1. Filmis “Komissar Rex” tegutseb vahvat tõugu neljajalgne näitleja. Selle koeratõu loojaks nimetatakse **Max Emil Friedrich von Stephanitzit**, kes 22. aprillil 1899 asutas ka selle tõu ühingu. Esimese seda tõugu koerana pandi kirja von Stephanitzi lemmik, kes kandis uhket nime **Horand von Grafath**. Kas tegu oli

- a) labradori koera
- b) saksa lambakoera või
- c) inglise setteriga?

2. See tõug on nimetuse saanud oma alamate järgi: nimelt oli tema poolt valitsetud karjas hästi palju šoti mustapealisi lambaid. Tänapäeval peetakse neid üsnagi suuri penisid ka linnades dekoratiivkoertena. Ühest seda sorti lemmikust on kirjutatud ka raamat ja tehtud film

“Lassie tuleb ikka koju”. Kas **Lassie** oli

- a) kolli
- b) njuufaundlane või
- c) šoti terjer?

3. esimene koer saadeti endises Nõukogude Liidus. See juhtus aastal 1957 ning peni nimi oli

- a) Pauka
- b) Laika
- c) Maika

4. See koer kannab väga efektset kasukat, mis ühes raamatus ja filmis oleks talle ja veel sajale ta liigikaaslasele peaaegu et saatuslikuks saanud. Tema päritolu üle on palju vaieldud, kuid 1966.a. tunnistati selle tõu ametlikuks sünnimaaks tollane

Jugoslaavia. Teda on nimetatud, muide, ka tollakoeraks – ilmselt ta aristo-kraatliku välimuse tõttu. See on

- a) Moskva terjer
- b) ameerika kokerspanjel
- c) dalmaatsia koer.

5. Bernhardiinidest on lisaks “Beethoveni” sarjale tehtud teisi filme ja neist on kirjutatud ka raamatuid. **Astrid Lindgren** on ühes oma populaarses raamatus kirjutanud bernhardiinist nimega

- a) Pootsman
- b) Madrus
- c) Kapten

6. Seda tõugu koeri ei näinud kuni 1860. aastani ühegi eurooplase silmad, sest neid tohtisid pidada ainult **Hiina keisrid**. Need olid

- a) tiibeti mastifid
- b) pekingi paleekoerad
- c) tšautšaud

7. Need koerad olid aktiivsed osalejad **inglaste härjavõitlustel**. Kui 1835 härjavõitlustes Inglismaal ära keelati, said nendest dekoratiiv- ja seltsikoerad, kuigi oma näoilmega ajavad nad kindlasti ka kurikaeltele hirmu nahka. Koeratõu nimesse on aga jäädvustunud **inglaste härjad... Selle tõu nimi on**

- a) bokser
- b) mops
- c) bulldog

Õiged vastused ootame toimetusse 5. maiks, ja siis läheb lahti bernhardiinliku filmitoodangu loosimine!

Hoidke alt, Varganäod!

Kristiina Kass

Algus jaanuarinumbris

Pildi tegi Kristiina Kass

Varem juhtunud:

Vilma ja Krista on sõbrannad ja klassiõed. Nad elavad ühes majas, Krista korter on täpselt Vilma oma kohal. Vilma isa ja vanem õde Silja lähevad teatrisse ja Vilma kutsub Krista enda poole. Kui uksekell heliseb, ei tee tüdrukud ust lahti. Õige pea mõistavad nad oma õuduseks, et ukse taga on vargad, kel kindel nõu korterisse sisse murda. Lapsed poevad voodi alla peitu, aga lipsavad sobival võimalusel uksest välja ja otse Krista koju, jättes vargad korterisse tegutsema.

7. peatükk

Allkorruse juhtumused

Kuhu see politsei ometi jääb?" oli Krista ema, proua Pann, närvis ja vaatas ei tea mitmendat korda köögiaknast välja. "Vargad marsivad varsti nagu õiged mehed minema, teie asjad kotiga seljas!"

"Ma ei usu, et nad seal midagi väga väärtuslikku leiavad," arvas Vilma pead raputades. "Ja ma ei usu ka, et nad lihtsalt niisama minema kõnnivad. Kõigepealt peavad nad ukse lahti saama."

Härra Pann kergitas kulmu: "Ukse lahti saama? Mida sa sellega tahad öelda? Kui nad on selle kord väljastpoolt lahti saanud, saavad nad vast selle lahti ka seestpoolt."

"Võib-olla et saavadki," vastas Vilma mõistatuslikult, "aga see võtab neil loodetavasti üsna kaua aega."

Kusagilt altpoolt kostis järsku kapiuste prõmmimist. Miski kukkus kõva kolinaga põrandale.

"Nad on meie köögis!" sositas Vilma ärevalt ja vajutas sõrme suu peale.

Kõik neli jäid korraga liikumatuks, nagu oleksid nad hakanud keerukuju mängima, ja püüdsid varaste tegutsemist pealt kuulata. Siis aga laskus Krista neljakäpukile ja surus kõrva vastu põrandat.

"Hea mõte!" hüüatas Vilma ja laskus samuti Krista kõrvale käpukile.

"Kas on ka hästi kuulda?" muutus härra Pann järjest uudishimulikumaks, aga kui tüdrukud midagi ei vastanud, ei suutnud ka tema kiusatusel vastu panna.

Härra Pann laskus tasakesi ähkides neljakäpukile ja litsus kõrva vastu põrandat.

Ja siis heitis ka proua Pann neljakäpukile ja vajutas samuti kõrva vastu põrandat. Oli see alles pilt: kõik neli neljakäpukil, taguotsad püsti ja pool nägu vastu põrandat surutud, nagu osaleksid nad mingis huvitavas indiaanlaste hõimuteremoonias.

"Hea, et ma eile vähemalt põrandad ära pesin," pomises proua Pann, samas kriitiliselt külmkapialust silmitsedes. Seal varjas end igatahes mitu prisket tolmurulli.

Murdvaraste tegutsemine kostis nüüd täiesti selgesti ära. Nad olid parajasti ilmselt külmkapi kallal.

"Ega sa ometi seda LIMONAADI ei kavatse kaasa võtta!" oli kuulda Kähehääle valjuhäälselt ohkimist. "Meil on juba niigi palju kraami!"

"Mul on janu!" kihvatas Piikusuja tagasi. "Pealegi, kust sa võtad, et meil palju kraami on? Sinu jutu järgi pidi see jõe kasulik keiss olema! Hah! See koht on täiesti HALE!"

"Ära nüüd kriiska!" püüdis Kähiseja teist rahustada. "Eks võta

"Hea mõte!" hüüatas Vilma ja laskus samuti Krista kõrvale käpukile.

siis see limonaad, et saame siit ometi minema!”

Vargad haarasid oma kompsud ja sammusid esiku poole.

Nagu kokku räägitud töusid tüdrukud ja härra ja proua Pann püsti ning kiirustasid kikkivarvul esikusse. Niisama üksmeelselt laskusid nad kõik ka põlvili ja litsusid kõrvad vastu esiku põrandat.

Nad jõudsid parajasti kuulda, kuidas üks murdvarastest ukse-lukku lõgistas.

“Paganama uks!” vingus Piiksuja. “Kes selle kinni pani?”

“Kust mina tean,” urises Kähiseja ja lükkas teise kõrvale. “Sina tulid viimasena!” Ka tema lõgistas lukku ja lõngutas linki, aga asjatult.

Ülemise korruse inimesed heitsid üksteisele üllatunud pilke ja itsitasid heameelest.

Lõpuks ometi hakkas kostma kauaoodatud helisid: politseiauto sireeni!

Vilma ja Krista jäid uudishimulikult trepi tagant piiluma, kuidas kolm politseiniku Vilma koduuksele marssisid. Nood helistasid kella

ja püüdsid ust avada, aga asjatult.

“Siin on politsei!” hüüdis üks konstaabel nõudliku häälega. “Tehke uks lahti ja tulge välja, käed üleval!”

Mitte midagi ei juhtunud.

“Me peame vist ukse lahti murdma,” arvas kõige turskema välja-

Lõppude lõpuks oleksite võinud niikauaks kas või sinna voodi alla peitu jääda, kuni röövlid minema läksid.”

nägemisega politseinik ja surus igaks juhuks juba käed rusikasse.

Täpselt samal hetkel tormasid härra Nööp ja Silja lõõtsutades kohale.

“Ärge murdke!” hüüatas härra Nööp ja pistis käe taskusse. “Mul on võti!”

Õige mitmed silmapaarid jälgisid uudishimust ümmargustena, kuidas politseinikud luku lahti keerasid ja murdvargad taltsalt käsi üleval hoides koridori astusid.

Üks neist oli pikk ja kõhn naine, kes oli riietunud töömehe sinis-esse kombinesooni.

“Päris kaval, eks ole!” sosistas Vilma Kristat müksates.

Teine murdvaras see-eest...

“MARKO!” karjatas Silja vapustatult ja kargas trepi varjust, kuhu politseinikud olid ta kamandanud, lagedale.

“Kuidas sa ometi võid nii alatu olla?”

“Mulle tundub, et te tunnete teineteist?” küsis vuntsidega politseinik üllatunult kulme kergitades.

Silja väristas vastikustundest õlgu ega suutnud silmi noormehelt lahti kiskuda.

“Ta on mu uus poiss,” ütles ta põlglikult. “Või muidugi oli! Enam loomulikult mitte! Selline kõlvatu ROTINÄGU!”

8. peatükk

Hästi tehtud, tüdrukud!

Murdvargad viidi otsemaid politseijaoskonda ülekuulamisele ja järgmisel hommikul paluti ka tüdrukuid koos vanematega tunnistust andma. Igaüks jutustas loost oma versiooni ja õige pea oli politseil õhtu sündmustest selge pilt.

Vilma ja Krista ootasid oma erilisel nutika tegutsemise eest ohtraid kiidusõnu, aga vähemalt kohe neid ei jagatud.

“Te toimisite kohutavalt hulljulgelt ja äärmiselt rumalalt!” põru-

tas karmi näoga konstaabel jutu algatuseks.

Vilma ja Krista suud vajusid üllatusest lahti.

“Ma võin ette lugeda pika rea asjadest, mida te oleksite võinud teha, selle asemel et Sherlock Holmes`i mängida,” jätkas politseinik ja hakkaski näpphaaval enda meelest mõistlikke ja turvalisi võimalusi välja pakkuma.

“Te oleksite võinud aknast appi hüüda. Te oleksite võinud kolistada või panna teleka hääle valjuks. Oleksite võinud mängida koera ja haukuda. Lõppude lõpuks oleksite võinud niikauaks kas või sinna voodi alla peitu jääda, kuni röövlid minema läksid.”

“Oleksime võinud muidugi,” paistis ka Vilma politseinikuga nõustuvat, “aga sellisel juhul oleksid nad plehku pistnud ja meie asjad minema viinud.”

“Ja varsti kuhugi teise korterisse või kullapoodi sisse murd- nud,” lisas Krista.

Tüdrukutel oli õigus. Vargapaar oli juba pikemat aega sisse- murdmistega tegelnud, siiaamaani vahele jäämata. Piiksuva häälega naisel õnnestus tihtipeale oma käsi ukse sees oleva postiluuigi kaudu lukuni sirutada ja see seestpoolt lahti teha. Mehel jällegi oli inetu komme sobival võimalusel oma uute sõbrannade võtmeid varastada.

Politseinik kohendas prille ja hakkas nüüd sõbralikult muhe- lema.

“Noh, tegelikult oleme me teile muidugi väga tänulikud,” sõnas ta siis. “Ma lihtsalt tahtsin teid natuke hoiatada, et te enam midagi nii hulljulget ei teeks.”

Ta kõhatas ja parandas end kohe:

“Muidugi ei tähenda see, et teiega teinekordki midagi säärast peaks juhtuma.”

Vilma ja Krista turtsusid naerda.

“Ega ei juhtugi,” arvas Vilma. “Meile pannakse varsti selline signaalsatsioon sisse, mida ajalehes reklaamitakse. Isa leidis, et see oleks päris kasulik asi, mis sest, et üsna kallis. Ta arvab, et see ongi tegelikult tema idee.”

“Mul on teile häid uudiseid,” teatas politseinik seepeale. “Linna politsei laseb teie mõlema kodusse täiesti tasuta valve- signaalsiooni sisse panna! Peale selle saate mõlemad hea töö eest väikese preemia.”

“Jeel! Preemia!” hüüatas Krista rõõmsalt. “Kas see on vähemalt nii suur, et selle eest võiksite mõlemad endale mobiili osta?”

Politseinik naeratas ja hõõrus mõtlikult lõuga.

“Tjah. Arvan, et selle raha eest võib tõepoolest mõne telefoni osta,” vastas ta. “Aga te peate oma vanematelt ikka luba küsima.”

Härra Nööbi, Vilma ja Silja kodus peeti pidu. Krista ja ta vanemad olid muidugi samuti kutsutud, ja nüüd löid nad kõik pidulikult limonaadiklaase kokku.

“Vilma terviseks, kellele tuli mõte nii kavalalt uks turva- lukku panna!” ütles proua Pann ja tõstis klaasi.

“Ja Krista terviseks, kes oskab häáli läbi põrandate kuulata!” lisas Silja ja kergitas oma klaasi.

“Jah, ja muidugi Silja terviseks, kes unustas teatris mobiili välja lülitada, põhjustades sellega keset etendust üleüldise segaduse!” tuletas härra Nööp grimassi tehes meelde. “Muidu oleksime kõigest põnevusest ilma jäänud.”

Kõik purskasid naerma ja löid jälle klaase kokku.

“Peab tunnistama, et meil siin on vist Eesti kõige nutika- mad tüdrukud – politsei salajane relv!” naeris härra Nööp ja tegi mõlemale silma. “Värisege, kurjategijad! Hoidke alt, varganööd!”

APRILL! APRILL! APRILL!

1. aprilli tähistamine muutus Eestis populaarseks 20. sajandil, mil ilma aprillikaartide ja ninapivedamisteta seda päeva enam ette kujutada ei osatudki. Naljakaarte sõnumiga "Aprill" saadeti nii sõpradele kui ka sugulastele. Aprillinaljad olid eriti populaarsed laste hulgas, kes tegid aprilli eakaaslastele, vanematele ja õpetajatele. Üsna populaarseks muutusid 20. sajandil meedianaljad – valetated ja uudised ajalehtedes, raadios, TVs. Parim nali oli teadagi see, mis pani kergeusklikud tões ja vaimus tegutsema. Eestis tehakse aprillinalja 1. aprillil ja harvemini ka viimasel aprillipäeval. Kes muul ajal aprilli teeb, seda on õigus kutsuda "aprilliseaks". Igas riigis tähistatakse nariipäeva mõistagi erinevalt. Šotimaal kestab aprillinaljade tegemine 48 tundi ja seda kutsutakse käojahiks. Prantsusmaal kutsutakse päeva aprillikalaks, sest seda on kerge püüda, see on kerge saak. Koolilapsed kinnitavad üksteise seljale kalapilte ja silte kirjaga "Aprillikala". Inglismaal sai juba 18. sajandiks aprillitegemine üldlevinud täiskasvanute kombeks.

Tava sai aga alguse nii. Traditsiooniliselt pühitseti uut aastat paljudes vanades kultuurides 1. aprillil. Kui paavst Gregorius XIII viis läbi kalendrireformi ning uut aastat hakati tähistama hoopiski 1. jaanuaril, tekitas see rahva seas palju segadust. Kuna vanad kombed on rasked kaduma, siis jätkas osa inimesi vanade kommete järgi elamist ja uue aasta tähistamist 1. aprillil. Neid siis hakatigi haneks tõmbama, neile naljaõnnitlusi saatma või narriks hüüdma (päeva nimi paljudes keeltes on nariipäev).

Vaata lisaks: <http://www.folklore.ee/Berta/tahtpaev-naljapaev.php> (Eesti rahvakalendri tähtpäevade andmebaas).

Anneli Orgusaar

Sandra Vahimets Tallinna Salska Gümnaasiumist

VEEL VEIDI KOO LIVÄGIVALLAST

Eelmises Heas Lapses oli kirjutatud sellest, et tuleks õpetajale kaevata, kui mõni su klassi õpilane teisi kiusab. Tegelikult pole sellel mõtet, sest õpetajad kardavad ise ka vägivaldseid lapsi, vähemalt meie klassis on see küll nii. Meil on muidu täitsa normaalsed inimesed, ainult üks poiss on täitsa närvihaige, taob teisi (eriti tüdrukuid), sööb kõiki roppude sõnadega ja teeb tundides, mida tahab. Näiteks võib ta tunni ajal botased jalast ära võtta ja oma vastikud räpased jalad lava peale tõsta. Aga õpetaja teeb, nagu ei näekski ta seda. Kõige hullem on aga see, et kui see poiss on koolis, siis lähevad mõned teised poisid ka imelikuks, eriti vahetundide ajal. Nad vist tahavad ka selle hullu kõrval silma paista! See pätipoiss on teistest ka palju suurem ja vanem, ma arvan, et ta on viiendas klassis juba mitmendat aastat.

Õnneks ei ta iga päev koolis, sest tal on mingi eriprogramm. Sellest on meil, tüdrukutel, küll hea meel, aga minu meelest pole see ikka õiglane, et mõni õpilane võib tulla ja minna, nagu ise tahab. Miks meie peame iga päev vara ärkama ja kooli tulema, aga see Mister X tuleb keset päeva kui, tavaliselt enne söögivahetundi? Lava taga matsutab ta nii, et teistel läheb söögiisu ära, aga kui kõõgitiädi ükskord ta kallal õiendas, siis viskas tema piimaklaasi vastu seinale, nii et kõik kohad olid piima täis, hea, et klaas katki ei läinud. Ise karjus, et meie koolis on kõik lasteahh-tajad ja läks minema. Meil oli muidugi hea meel, et ta sellel päeval enam klassi ei tulnud, aga paari päeva pärast oli ta jälle kohal.

Meie emad olid sellest lastevanemate koosolekul klassijuhatajale rääkinud, aga sellest polnud kasu midagi, sest sellel poisil pidi olema mingisugune arstitõend. Arvan, et kui arstid on inimese närvihaigeks kuulutanud, siis tuleks ta mingisse erikooli saata, aga mitte jätta normaalsesse kooli. Pole näha, et ta käitumine paremaks muutuks, aga meie elu on mõnikord täitsa talumatu. Oleme tüdrukutega arutanud, et peaks talle ükskord kambakat tegema. See on muidugi ka koolivägivald, aga mis teha, kui teisiti ei saa?

(Palun ärge mu nime avaldage!) Y

TRIIBU-LIINE VANGUTAB PEAD:

Kulla Y, Sinu klassi olukord on küll väga täbar, kuid võib arvata, et "kambakas" seda ka paremaks ei muuda, ennemini teeb asja hullemaks. Seda, et taltsutamatu klassivend tuleb ja läheb, nagu ise heaks arvab, ei tasu kadestada: kool

pole ju mingi klubi ega rahvamaja, vaid ÕPPEasutus: seal omandatakse teadmisi, mida edaspidises elus hädasti vaja läheb. Kui see paharet koolis peaaegu ei käigi, siis jääb istuma ka tänavu, nii et järgmisel sügisel teie klassil enam temaga probleeme pole. Iseasi on see, et tulevikus hakkab ta oma uut klassi samamoodi terroriseerima. Aga ükskõik kui arukad te ka poleks, ilma täiskasvanute abita probleemi ei lahenda. Küllap teavad teie õpetajadki, et on olemas erirežiimiga koole, mille pedagoogid on saanud sellise hariduse, mis võimaldab ka seda sorti õpilastega hakkama saada. Peaksite ühiselt oma murest rääkima klassijuhatajale ja koolidirektorile, kes omakorda peaksid kontakti võtma ka terroristi poisi vanematega. Muidugi, paljud lapsevanemad väidavad, et viits on parim kasvatusvahend ja aru tuleb tagumikust pähe peksta, kuid meie tsiviliseeritud ühiskond füüsilist karistust ei poolda: lastekaitseasutused näevad hoopiski ette last karistanud vanema karistamist. Nii et "kambakas" võib hoopistükki teile endile palju pahandusi tekitada – ja kui päris aus olla: ega teie hinged sellest kergemaks ei läheks! Selliste probleemide lahendamiseks on olemas pedagoogid ja lastekaitsetöötajad.

Oma tuba, oma lüba!

Barbie®

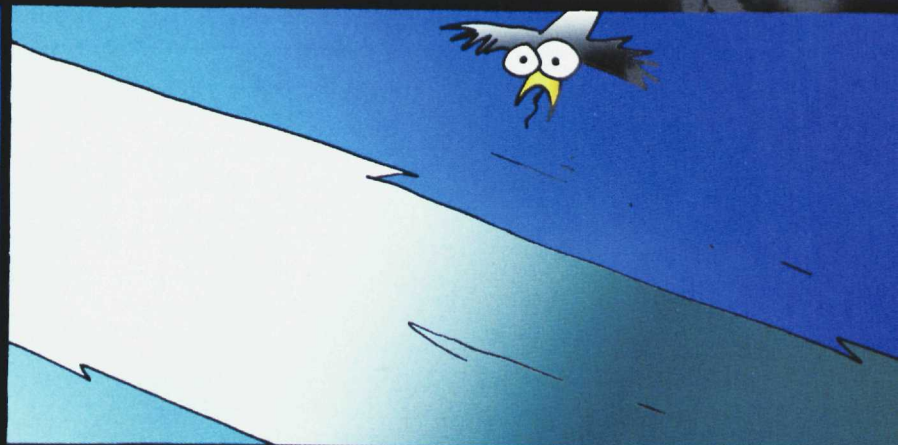
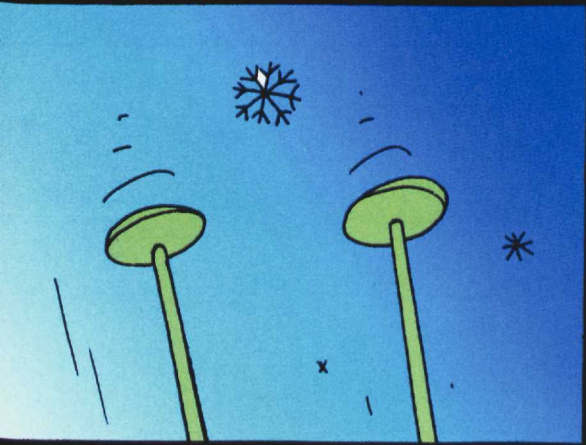
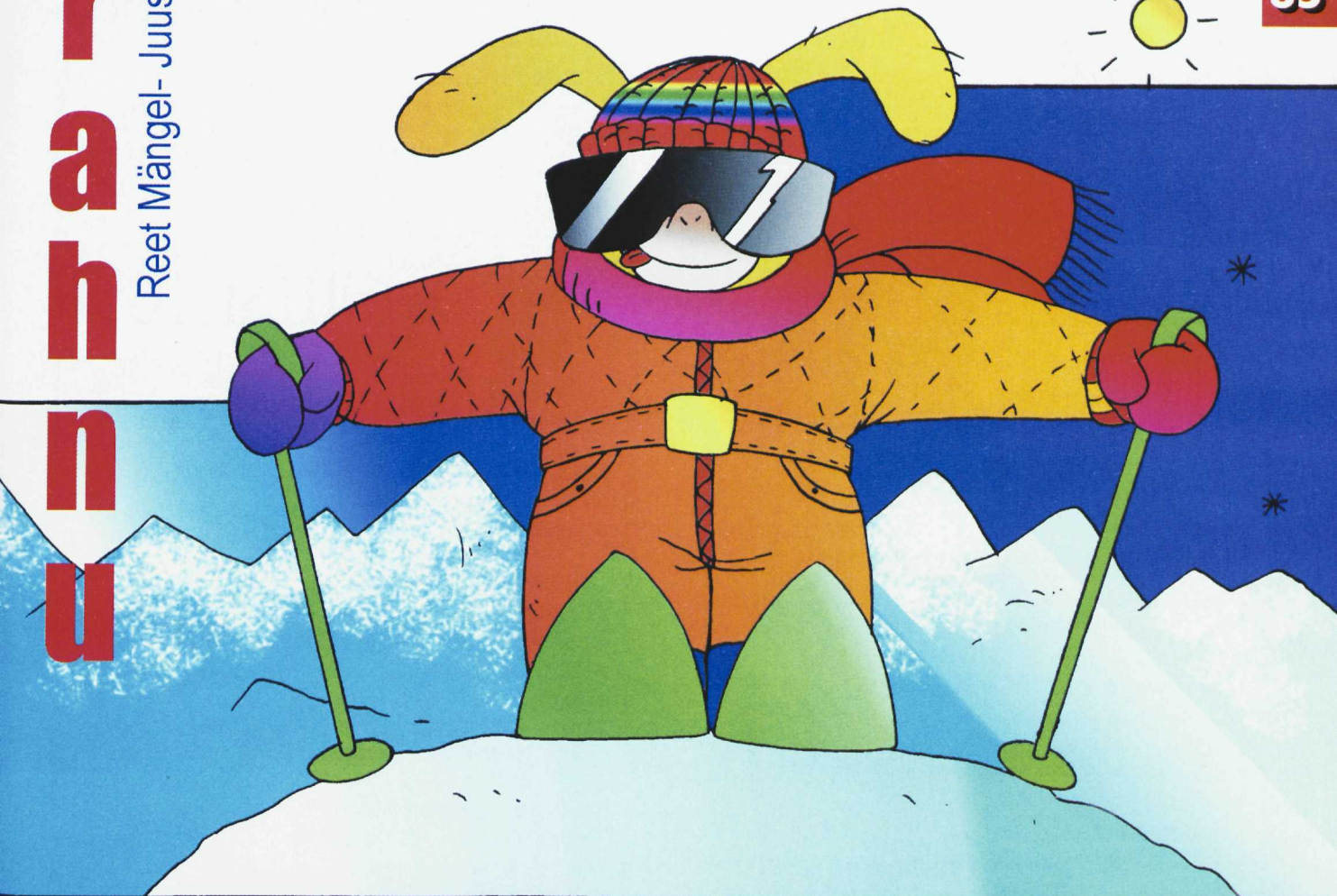

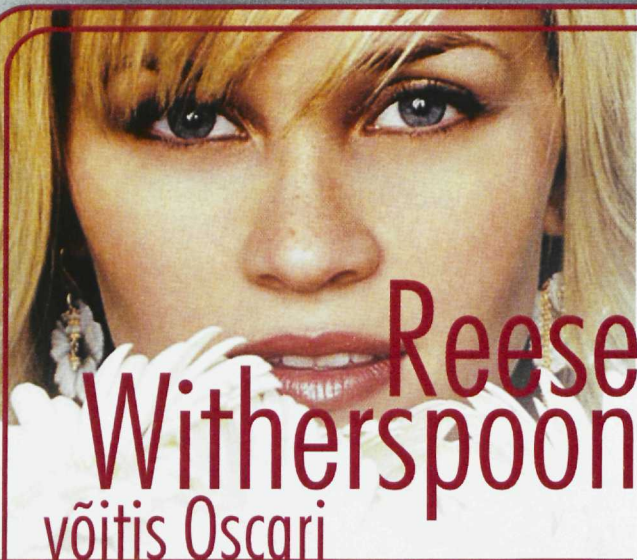
Kas tead, mida ütles üks kärbes teisele, kui märkas, et vanas tuttavas köögis oli suurt remonti tehtud? "Inimesed on ikka veidrad olevused – nad näevad nii palju vaeva, võõbates lagesid, milles nad ise üldse käia ei oska!" pirises kärbes. Kärbestel on teadagi oma kärblaslik maitse, mille üle inimlastel ei passi vaielda. Kuid kas Sina oled rahul oma toaga – mööbli, värvide-tapeetide ja kardinade valikuga? Ilmatu põnev oleks teada, missugusena kujutaksid ette IDEAAALSET eluruumi! Mis siis muud, kui joonista või kirjuta meile sellest, millises toas tahaksid elada ja tegutseda!

Saada oma toafantaasiad toimetusse enne **5. maid 2006!** Parimatele auhinnad **RIMONNLT!**

r a h n u

Reet Mängel- Juuse

Reese Witherspoon

võitis Oscari

2005. aasta filmiauhindade jagamisel oli neli parimat naispeaosalise kandidaate: Judi Dench, Felicity Huffman, Keira Knightley, Charlize Theron ja Reese Witherspoon. Oscari võitjaks kuulutati Reese Witherspoon, kes mängib peaosas filmis "Walk The Line" ("Nagu noateral"). Filmi võib meil Eestiski näha: teda ei soovitata küll alla 12-aastastel vaadata, aga tegelikult pole filmis midagi eriti hirmsat, võiks öelda, et ajalehtedest saab lugeda palju hullemaid lugusid, mis juhtuvad meie ümber.

Laura Jean Reese Witherspoon on sündinud 22. märtsil 1976 Baton Rouge'is, Louisianas. Esimesed neli eluaastat veetis tüdruk Saksamaal, Wiesbadenis, kuhu ta sõjaväearstist isa tööle saadeti. Kui pere Ameerikasse tagasi jõudis, alustas Reese oma karjääri: juba mudilasena oli ta lasteriieete modelliks ühe ajalehe juures, 7-aastaselt hakkas käima näiteringis. Siis tuli juba ka esimene esinemine televisioonis, kus tüdruk reklaamis üht Nashville'i lillaäri. 11-aastasena võitis ta 10 osariigi talendi auhinna.

Ajakiri People's Magazine on valinud Reese'i nii 25 kõige intrigeerivama inimese hulka (2001) kui ka 50 kõige kaunima inimese sekka (2002). Oma esimese suurema rolli tegi Reese Robert Mulligani filmis "Mees Kuu peal" (1991). 1994 lõpetas ta Nashville'i tütarlastegümnaasiumi ja astus Stanfordini ülikooli inglise kirjandust õppima. Kuid juba 1996 pakuti talle peaosas kahes filmis. 2001 sai Reese kuulsaks filmiga "Arukas blondiin" ning sellele järgnes menukas osatäitmine filmis "Armas kodu Alabama", mille honorar oli tervelt 100 miljonit dollarit.

Oma abikaasa Ryan Phillippe'iga tutvus Reese oma 21. sünnipäevapeol. Peres on kaks last: tütar Ava Elizabeth (1999) ja poeg Deacon (2003). Huvitav on see, et kumbki abikaasast ei kasuta oma õiget eesnime: Ryani tegelik nimi on Matthew ja Reese'i ristnimi on Laura Jean, kuna Reese on ta ema neiupele-nimi. Lisaks Oscarile on Reese Witherspoon saanud nii Kuldsed Gloobuse kui ka Akadeemia auhinna. Väidetakse, et praegu on ta teenistus suurem isegi Julia Robertsi omast.

Reese Witherspooni kohta leiate igasuguseid asju aadressidel: <http://www.imdb.com/name/nm0000702/> ja <http://www.reesewitherspoon.net/>

On ka selline fänniaadress: admin@reesewitherspoon.net, aga minu meelest see ei tööta.

Andmeid kogus Tiux Tallinnast

Väike Britney Spearsi test

(mille järgi saad teada, kas sa oled tõeline Britney fänn)

- 1. Tuleb reklaam Britney kontserdist, mis toimub Eestis 5 kuu pärast, kõige odavam pilet on aga 450 eek. Sina...**
 - a) hakkad raha koguma, et saaksid suurema osa ise kinni maksta
 - b) hakkad ema ja isa lunima, et nad sind lubaksid...
 - c) sul on sellest täitsa ükskõik
- 2. Läksid kord isa ja emaga Ameerikasse, näed seal Britneyt, Sa...**
 - a) vaatad teda tükk aega ja pärast kodumaale jõudes räägid sellest sõpradele..
 - b) ei tee väljagi
 - c) jooksed viivitamatult tema juurde ja küsid autogrammi..
 - d) nimetad teda eesti keeles nõmedikukuks ja jooksed lihtsalt minema
- 3. Saad teada, et Britney tuleb Eestisse! Sa...**
 - a) oled rõõmus ja loodad teda kuidagi kohata
 - b) ei tee väljagi, sest pole tema fänn
 - c) uurid isegi siis lennuajad järgi, kui tema fänn pole, ja tõttad siis samal päeval lennujaama teda lillede ja kinkidega ootama
 - d) ei tea, kes ta ongi
- 4. Saad sünnipäevaks Britney singli ja...**
 - a) viskad selle minema
 - b) viskad nurka ega kuula üldse
 - c) oled lihtsalt rõõmus kingi üle
 - d) oled nii rõõmus, et karjatad ja hakkad hüplema suurest õnnest ja kuulad seda iga päev

Vastused:

1. A=3, B=2, C=0
2. A=10, C=20, B=1, D=0
3. A=5, B=3, C=10, D=0
4. A=0, B=2, C=30, D=100

Arvestus:

- 124-133 p.** – Oled super-hüper Britney fänn, käid igalpool, kus vähemgi võimalik tema kokkusaamistel. Ja soovid väga, et ta tuleks Eestisse!
- 115-124 p.** – Sulle meeldib Britney väga, kuid pole just ka mingi tema hullunud fänn, kui tuleb vahel mõni kokkusaamine, võib sindki seal kohata.
- 50-124 p.** – Ei tee tust väljagi, ta ei huvita sind eriti, kui vahel näed teda kuskil, siis võibolla, kui meelde tuleb, räägid pärast sõpradele. Seegi hea.
- 0-49 p.** – Vihkad õudseltsi teda, aga saa aru, sa oled lihtsalt tema peale kade.. Või on sul lihtsalt midagi muud viga, aga see pole Britney süü – saa sellest ükskord aru!
- Ärge võtke testi ka liialt tõsiselt, see on rohkem tema fännidele ja kõik ei pea seda ju olemagi!

Testi koostas Anna-Maria Uulma Sauelt

Osavnäpp

Lepatriinud, sitikad

ja muud munamutukad

Kui oled munadepühadeks juba kõik kanamunad ära värvitud ning tunned, et tahaksid veel midagi põnevat teha, siis võiksid näiteks mõne kunstmuna ära kaunistada. Kunstmuna eelis on see, et teda ei sööda ära ning kukkumisel ei saa ta viga! Kõiki vajaminevaid osi saab osta käsitöökauplusest või Tiimarist.

Sul läheb tarvis:

LEPATRIINU TEGEMISEKS:

- muna
- punast traati
- väikesi kunstsilmi
- punast ja musta guašši

SITIKA TEGEMISEKS:

- muna
- pea tegemiseks penoplastist või paberist pallikest
- rohelist traati
- 6 suuremat pärlit jala otsa
- rohelist guašši
- kunstsilmi
- soovi korral peakatet ja pabernöörast salli

MESIMUMMU TEGEMISEKS:

- muna
- pea tegemiseks penoplastist või paberist pallik
- kollast ja musta guašši
- silmi
- kollast traati
- 2 suuremat pärlit jala otsa
- peenikest traati, millele ajada väikesi pärleid

Loomade tegemise õpetus:

Kõigepealt värvige muna ära ning laske sel kuivada. Seejärel liimi külge pea (kõige parem on kuum- või superliim). Tee kääriotsaga muna sisse augud ning torka nendesse traadist jalakesed. Jalaotsad võid teha liimiseks ja siis panna sinna ühe pärlikesse. Mesilasele võiks teha tiivad: aja peenikese traadi otsa väikesi pärleid ning torka mõlemad otsad muna sisse. Kindluse mõttes pane augukestesse liimi.

Värvi mesimummu triibuliseks, lepatriinule joonista seljale täpid. Liimi loomadele pähe silmad ning joonista suu.

Pärlist muna:

Peale loomade saab kunstmunast teha ka ilusaid rippuvaid või pulga otsa torgatud kaunistusi.

Vaja läheb kunstmuna, PVA liimi ja pärleid.

Tee see koht munal liimiseks, kuhu hakkad parajasti pärleid panema. Muna tuleb ilusam, kui mõelda välja huvitav muster. Kui pärlid on külge liimitud, võib pärлите peale veelkord PVA-d lisada, liim jääb kuivades läbi- paistev ning pärlid kinnituvad paremini. Pärlitevahelised tühikud võib katta guaššiga, mis on pärlitega sama värv.

NB! Kui liimid pärlimunale 2 penoplastist või papist kõrva, nina ning pabernöörast saba, saad vahva pärlist hiirekesel!

Sagrik sagib maa ja linna vahet

Kirjastuse Tänapäev sari "Minu esimene raamat" aina kasvab! Need lapsed, kelle esimeseks raamatuks on **Henno Käo "Siil Sagriku seiklused"**, saavad osa kirjaniku muhedast kõnepruugist ja toredast loomaõhustikust, kus keegi kedagi ei söö! Seda juhtub päris elus küll harva, kuid seda mõnusam on siilipoisi lugusid lugeda. **Camille Saabre** pildid on samuti lõbusad ja lahedad.

© Henno Käo

“Just linna ma olingi teel,” ütles Sagrik.

“Noh, siis sul ju veab hullupööra, et ei pea päevade kaupa jala kõmpima,” lausus vihmauss. “Autoga jõuad paari tunniga kohale.”

“Kas see Siilipüüdja tahab olla mingi heategija, et ta muudkui meiesuguseid söidutab?” tahtis siil teada.

“Paistab küll,” arvas Volli. “Kahju ainult, et vihmaussid teda ei huvita. Ka mina käiksin hea meelega korra linnas. Ja paljud mu sõbrad samuti.”

“Ja mida te linnas teeksite?” huvitas siili.

“Kuidas mida?” pani vihmauss imeks teise mõistmatust. “Läheksime muidugi ööklubisse, möllaksime seal hommikuni ja laseksime end siis koju tuua!”

Kutsikatarkust koerapidajale

Mati Sooniku “Kutsika-aabitsa” järgi ei saa koeri lugema õpetada, kuid need, kes esimest korda elus saavad endale kutsika, leiavad siit rohkesti õpetusi: kuidas koera toita, kuidas teda koolitada ja jalutada nii, et kogu perel oleks kutsast ainult rõõmu. Lisaks õpetustele on autor kogunud veel koera kohta käivaid vanasõnu. Muidugi pole koera ega koerapidajagi elu lausa meelakkumine, aga see-eest pole karta, et elu läheb igavaks.

Kutsika-aabits
Mati Soonik

© Mati Soonik

Maxi istub Mare vasakul pool ja jälgib teda pingsalt. Mare hoiab rihmast mõlema käega kinni, kuigi paremas peos on ka vorstitükid.

Mare astub sammu vasaku jalaga.

“Maxi, kõrval!”

Maxi kargab püsti ja mõne sammu järel sikutab ta rihma. Mare teeb kiire nõksatuse rihmaga ja kutsikas on ta kõrval.

“Tubli!”

Maxi saab vorstitüki ja teda patsutatakse turjale.

Vapper elevantitüdruk Sanna

Ka **Piret Raua** jutustus “Sanna ja salakütid” kuulub “Minu esimese raamatu” sarja, ainult et selle raamatu tegelased on märksa kopsakamad ja välismaisemad: tegu on elevantitüdruk Sanna perega ja sõpradega. Aga kui elevantid ainult lõbusasti läbi teose kõnniksid, lont londis, siis poleks juttu pooltki nii põnev lugeda kui nüüd, kus Sanna asub võitlusse erakordselt kurjade ja ahnete salaküttidega. Ei maksa end lasta ära petta Fred Tsepeliini mesijuttudel: see mees on erakordselt salakaval! Aga Sanna tädi Bella jääb Fredi juttu uskuma...

© Piret Raud

“Miks sa ei tee midagi? Miks me ketis peame olema? Ega me koerad pole!” hüüdis tädi Bella ärritunult.

“Ega ma koera ketis ei hoiakski,” irvitas Tsepeliin pilkavalt. “Koe-rad on armsakesed.”

“Varem pidasid sa elevante ka armsaks. Ja mind veel kõige armsaks!”

“Sina ja armas!” Tsepeliin naeris vastikult. “Minu vanaema põrandapesukalts on ka armsam kui sina.”

Tädi Belle vaatas meest jahmunult.

“Ka-kas sa siis ei ar-armastagi mind?” küsis ta kogeldes.

“Oh püha lihtsameelsust!” naeris Tsepeliin. “Vaid tõeline ohmu saab uskuda, et minusugune tore mees võiks armastada mingit lollu porskkaevuelevanti!”

Tsepeliin astus Bella-tädile õige lähedale ja sosistas:

“Armsad on sinu vähakesed. Õigemini see rahasumma, mille ma saan, kui olen need maha müünud. Armsad on need elevantiluu-st nikerdatud suveniirelevantid, mida saab kaminaservale ritta sättida ja mis tõesti näevad õige nooblid välja.”

Elust, luulest, iseendast

Lõpuks ometi on ilmunud mahukas luulealmanahh pealkirjaga “**Tüdruk, kes sa teretasid vaime**”. Tegemist on 16 noore luuletaja loominguga – enamjagu autoritest on oma esimese trükiproovi teinud Hea Lapse veergudel. Nüüd on nad nii suured, et juba nooreks jäänud... Tudengite ja gümnasistide kõrval esinevad ka mõned põhikoolilapsed. Noorim neist on Sigrd Sibul Vilustest, kes avaldab soovijaile elu mõtte:

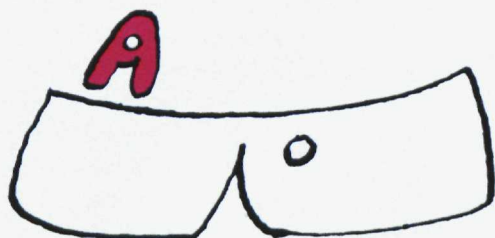
Nii palju küsimusi, ja mitte ühtegi vastust... Käes!!!

See ongi vist Elu mõte: otsida vastust küsimustele, mida sa ei tea!

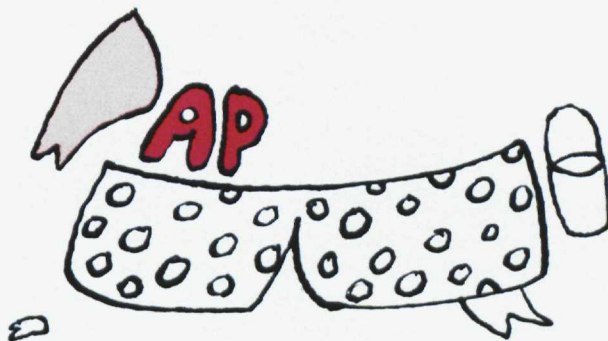
KUIDAS JOONISTADA APRILLIPÖRSAST?

1.

2.

3.

4.

5.

6.

Rein Lauks

JÄAAEG TULEB JÄLLE!

7. aprillil (ehk kõigest nädal aega pärast esilinastust Ameerikas!) jõuab Eesti suurimasse linnadesse ülilimenuka animaseikluse „Jääaeg“ järg, mis kannab pealkirja „Jääaeg 2: Suur sula“. Meie rõõmuks räägivad kõik tegelased kenasti eesti keeles ja ekraanil tegutsevad jälle Eestimaa laste suured sõbrad laiskloom Sid, mammut Manfred ja mõõkhammastiiger Diego, kelle on taas eesti keeles kõnelema pannud Anu Lamp, Lembit Ulfsak ja Marko Matvere. Lisaks visale ja üle kõige siin maailmas tammeterõusid armastavale koopaoravale nimega Scrat pakuvad nüüd meie peategelastele seltsi veel sellised tegelased nagu mammutipreili Ellie (Kärt Kross) ning alati kõiksugu vingerpussideks ja riugasteks valmis olevad opossumipoisid Mürts (Kristjan Üksküla) ja Eddie (Evelin Pang).

„Jääaeg“ on kõigi aegade edukaim Eesti kinodes linastunud Hollywoodi animafilm, mis kogus Eesti kinodest kokku 107 000 vaatajat ning mille edu on jätkunud ka hiljem videolevis.

Filmi link: <http://www.superkinod.ee/movie/1435/>

40 MINIJALGPALLIVÄLJAKUT NOORTELE MAKSIVUTIMEESTE!

Üle kogu Maarjamaa läheb peatselt kõvaks triblamiseks, sest Euroopa Jalgpalliliitude Assotsiatsioon (UEFA), Eesti Jalgpalli Liit ning joogitootja A Le Coq kavatsesid koos kohalike omavalitsustega Eestis avada 40 minijalgpalliväljakut, mis on mõeldud eelkõige noortele vutihuvilistele. Eesti Jalgpalli Liit on praeguseks juba alustanud miniväljakute rajamist, 2006. a. lõpuks on planeeritud ehitada 16 väljakut. *Mini Arenad* mõõtmetega 30,5x15,25 meetrit on kaetud kunstmuruga, mis võimaldab jalgpallihuvilistel neid kasutada praktiliselt aastaringiselt. Esimesed jalgpalliväljakud on valminud Kuressaares ja Võrus, edaspidi on plaanis staadionid rajada veel näiteks Kohtla-Järvele, Viljandisse, Narva ning Tallinna erinevatesse linnaosadesse.

18. aprill – 18. mai – muinsuskaitseku

6. MUINAS-JULLE VÕISTLUS

“IGAVESED RAHUPAIGAD”

Igavesed rahupaigad – kalmistud ja kirikuaiaid – on meie kultuurilugu, märk olnud. Kui Tartus Raadi kalmistul on näha terve riigi ajalugu viimase paari sajandi vältel, siis kihelkonnakalmistu jutustab meile oma kodukoha loo.

Kindlasti oled koos vanematega käinud oma sugulaste viimsetes puhkepaikades – viinud lilli, süütanud küünla... Kalmistud aitavad meil hoida hingesidet oma esivanematega. Tähtpäeval on kombeks meeles pidada manalateele läinud riigimehi, kultuuritegelasi.

On ka teistsuguseid näiteid – rohtunud kalme, viltuvajunud sepisriste aegadest, millel ei ole enam elavat sidet meie maailmaga.

Kalmistud on lõpetatud inimsaatused. Kulutame raha, hoolt ja vaeva neile, kes ei vaja enam midagi. Eks me tee seda meie endi pärast. Nii alustasid 10 aastat tagasi oma kodukandi kalmistuid käsitlevat uurimistööd Häädemeeste õpilased Lenne Lilleste ja Gerli Toodu.

Kas tead,

... millist kõneleb kalmistukultuur?

... miks räägitakse haurahust?

... millised on Sinu kodukalmistu vanimad hauatähised? Kas oled vaadelnud hauatähiseid kui mälestisi – skulptuure, sepiseid, kalmukirju?

... millised olid muistsete eestlaste matmiskombed?

... millised on olnud teiste rahvaste matmiskombed?

Teemakohaseid võistlusteid ootame **10. maiks 2006 Eesti Muinsuskaitse Seltsi** (Pikk 46, 10505 Tallinn, telefon 641 1287). Ära unusta lisamast enda ja oma õpetaja-juhendaja andmeid (nimi, klass, kool, telefon / e-mail; vajadusel kodune aadress).

Toid hinnatakse kolmes vanuseastmes (1.–4. klass, 5.–6. klass, 7.–9. klass). Eraldi hinnatakse kirja- ja kunstitöid.

Võitjatega võetakse ühendust. Parimad saavad tänuks Eesti Muinsuskaitse Seltsi tunnustuskirja, väärtusliku raamatu ja ekskursiooni Pika Hermannini torni tippu.

Eesti Muinsuskaitse Selts
Ajakiri Hea Laps
Eesti Noorsootöö Keskus
Tallinna Kultuuriväärtuste Amet

HEAL TEATRIL MITU NIME!

40 aastat tagasi rajatud Noorsooteater kannab nüüd Tallinna Linnateatri nime, kuid näitlejad pole õnneks kadepõlv: oma juubelipeol kinkis Linnateater oma neiu põlvnime Eesti Nukuteatrile. Nüüdsest tegutsebki Nukuteatri katuse all ka Noorsooteater. Noor teater ei jäänud istuma, käed rüpes, vaid on nüüdseks toonud lavale juba lavatüki „Paar“ (esietendus 20. veebruaril) ja „Kilplaste Klubi“ (esietendus 11. märtsil). Suvevaheaja viimastel päevadel ja uue kooliaasta alguses võib aga Nukuteatri õuel näha rokkmuusikali „Romeo ja Julia“. Põnev küll, kuidas saavad omavahel läbi William Shakespeare, libretist ja lavastaja Andres Dvinjaninov, helilooja Elmar Liitmaa ning laulutekstide kirjutaja Jaagup Kreem!

Ruudi ja Vika teevad kinodes ilma

Meie Ruudi-viktoriin leidis rohkesti nutikaid vastajaid – lugejad olid nobedad filmi koduleheküljel ringi purjetama juba siis, kui film ise polnud veel kinodesse jõudnudki. Nüüdseks aga näikse, et Allfilmil ja režissöör Katrin Lauri koostöös valminud koguperefilm kipub eesti-maiseid publikurekordedeid purustama! Kuuldavasti läheb "Ruudi" Tokio filmifestivalile ja teeb ehk ilma Jaapaniski.

Head asja peab palju olema – lisaks filmile sai valmis ka sama ilusa poisslapse nimega raamat, autoriteks stsenaaristid Aare Toikka ja Aarne Mägi. Kuna juttu illustreerivad filmivõtetel tehtud fotod, siis on raamatut tore kätte võtta nii enne kui ka pärast kinokäiku!

Kui ühes peavad lumi ja jää oma viimaseid viikingivõitlusi, on "Ruudi" fotosid vaadates mõnus mõelda, et ega see suvevaheaeg ikka mägede taga ole!

Eelmine suvi oli Paul Oskar Soele, Juta Altmetsale ja teistele filmis mänginud koolilastele kangesti tüine. Praegu on filmistaarid teadagi kooliõppes.

"Kas vahva patsikandja Vika saab koolis niisama hästi hakkama kui filmis?" küsin Juta Altmetsalt. "Või on filmitähel raske koolieluga harjuda?"

Juta naerab: "Ega ma ei pea ennast mingiks staariks! Tegelikult on koolis ja kodus kõik ikka nii nagu varemgi. Eks enamjagu mu klassiõdedest on juba "Ruudit" vaadanud, aga kõik kindlasti mitte... Koolis läheb mul hästi, olen ikka algusest peale neljadele-viitele õppinud, ja viisi on rohkem kui neljasid."

■ Kas filmi sattusid juhuslikult või ootasid juba ammu sobivat hetke?

"Lugesime ajalehest kuulutust, et uude filmi otsitakse tüdrukut osatäitjat – ema teadis, et mulle näitlemine meeldib ja ta arvas, et võiksin proovida, kuigi osa võtma kutsuti 10 – 11 aastasi, kuid mina olen juba 14... Aga pikkust pole mul just ülearu palju – 154 sentimeetrit, nii et katsetelt tagasi mind ei saadetud. Katsed toimusid meie koolis, Kuressaare Gümnaasiumis. Pidin jutustama ühe loo oma elust, siis tehti hulk pilte ja oligi kõik. Õeldi, et helistatakse, kui ma sobivaks osutun. Katsed toimusid veebruaris ja alles aprillis teatati, et mind on Vika osasse valitud.

Eks neid kandidaate oli kindlasti rohkemgi, aga olen näinud neist ainult ühte, ja tedagi ainult fotodel. Oli ikka hea meel küll, kui seda uudist kuulsin!"

■ Vika, keda filmis mängid, on isa poolt ukrainlanna. Kas pidid Vikana oma välimust muutma – näiteks juukseid värvima?

Juta naerab: "Ei, juuksed on mul filmis ikka sellist värvi nagu päriselt. Riided anti küll filmijate poolt, ainult üks mu oma pluss nende meelest Vikale sobiski! Mina ise olen põline saarlane..."

■ Aga seda mõnusat saare õ-d sa ei kasuta?

"Eks vahel ütlen ikka õ asemel ö ka!" arwab Juta. Ja kui ta muude filmimispaikade seas Kõrgessaaret mainib, kõlabki õ üksjagu ölikult.

■ Kas ujuma õppisid filmimise ajal või oskavad kõik saarlased juba sündides kroomida?

"Sündides ei oska," muigab Juta. "Minule on alati meeldinud hoopis konna ujuda. Eriiline spordifänn ma pole, kaheksa aastat tegin küll võimlemist – rõngastega ja puha, aga muusikakooli kõrvalt ei jää enam selleks aega. Muusikakoolis õpin juba viiendat aastat akordionimängu."

■ Nii et sinust võib saada ka muusikalitäh?!

Seda Juta ei arva. "Aga näiteringis käin küll, see meeldib mulle väga. Praegu õpime "Väikese prints" ainetel tehtud tükki, mille pealkiri on "Kõik, kes on kurvad, vaatavad tähti". Mina mängin seal rebast. Käin veel käsitööringis, see on mu hobi. Koti olen endale juba meisterdanud, nüüd proovin kleiti teha..."

■ Kas sul on mõni tuleviku-unistus?

"Jah, on küll," kõlab kiire vastus. "Tahaksin saada näitlejaks. Päris näitlejaks. Keda ma eesti kirjandusest mängida tahaksin? Arvan, et "Libahundi" Tiinat..."

Rannatüdruk rollis oli Juta tubli, rebasena saab samuti hakkama – küllap peatselt jõuab kätte ka "Libahundi" tund!

Head linnalapsed 2005

Kas üldse on olemas inimesi, kes EI TAHAKS hea olla? Vaevalt küll – enamjagu halbu asju me elus juhtub ikka kogemata, teadmatusel, oskamatusel... Lastega on lugu nii, et nende oskused ja elutarkused ei saa ka kõige parema tahtmise juures olla niisama suured kui täiskasvanutel, kellel koolid ja kogemused selja taga. Eks eksitustestki õpitakse! Kuid mõnda last vaatavad kaaslased kadedusega: küll temal ikka veab, lausa sünnimisest alates!

Keit Jaanimägi ja **Ksenja Grozdova** on tüdrukud, kelle "vedas" Tallinna Linnalehe korraldatud konkursil: Lasnamäel elavad sõbratarid pälvisid tiitli **Linnalaps 2005** koos 5000-kroonise preemiaga.

Enne otsuse langetamist oli žüriil tükk tegemist, sest soovituskirjadest võis lugeda ainult häid-paremaid sõnu kõigi konkursile esitatud noorte inimeste kohta: kes on saavutanud hiilgavaid tulemusi spordis, kes õppimises, kes hoolitseb vanurite, kes mudilaste, kes loomade eest... Mitmed vene rahvusest lapsed on eesti keele nii põhjalikult selgeks õppinud, et annavad nüüd kodus isadele-emadele keeletunde. Mõnedki poisid-tüdrukud õpivad tavakooli kõrval muusika- ja spordikoolides, paljud on kodus peremehe-perenaise eest väljas.

Linnalapse konkursile esitasid kandidaate nii isad-emad-vanaemad, õpetajad kui ka treenerid ja ringijuhid. Ühte nomeni imetleti näiteks sellepärast, et ta sööb täitsa iseseisvalt ja ütleb kõigile külalistele tere! Tuleks kohe lisada, et aastaid oli sel härrasmehel turjal aukartust äratav hulk: 2! Kuna Linnalapse kandidaadi viimane vanusepiir on 16 aastat, siis on sellel tublil

mudilasel veel tervelt 14 aastat võimalik kõiki teretades tiitlit püüda!

Keit ja Ksenja on sõbratarid, kuid mitte kooliõed: Keit õpib eesti- ja Ksenja venekeelses koolis. Ühiselt käiakse 3 – 4 korda nädalas ujumistrennis ja tehakse basseinis vägitegusid, mis arstide sõnul ei peaks justkui võimalikudki olema. Treener Õnne Pollisinski imetleb tüdrukute tahtejõudu: mõlemad on nii Rootsis kui ka Saksamaal võisteldes saavutanud esikohti, mis pole Eesti Seljaajusonga- ja Vesipeahaigete Seltsi liikmete jaoks sugugi lihtne saavutus. Arstiteadus on küll teinud suuri edusamme, kuid enamik tüdrukute saatusekaaslastest suudab liikuda vaid ratastoolis...

Nii Keidul kui Ksenjal on oma lähemad ja kaugemad eesmärgid: Keit soovib tulevikus õppida ajalugu, Ksenjal on kavas hakata puuetega inimeste ujumistreeneriks. Soovid ei jää kindla peale ainult unistuseks, sest mõlemad on head õpilased. Auhinnaraha aitab Ksenjal sõita ujumisvõistlustele Taani, Keidul aga Rootsi. Pekingi olümpiamängudeks loodavad sõbratarid jõuda sellisesse vormi, mis lubaks medalitelegi mõelda. Visadust ja optimismi neil selleks jagub!

Konkursil Linnalaps 2005 pälvisid eriauhindu veel: **Mart-Rasmus Puur**, **Anna Poletajeva**, **Jana Kastritskaja**, **Kadri Kokk**, **Valentin Dragun**, **Marek Kallasmaa**, **Emil Marvin Mikk**, **Annika Orgusaar**, **Janek Vaab**, **Martin Mäekivi**, **Tuuli Vooglaid**, **Anna Haritonova**, **Margaret Rodženkova**, **Sofia Fatahova** ja **Anna Aleksejeva**.

Pärnu Linnalaps 2005 on **Rasmus Juga** ja Tartus pälvis Linnalapse tiitli **Triin Tiru**.

Keit Jaanimägi ja Ksenja Grozdova

Kas poleks võimas tunne omada Ferrarit?
Nüüd on Sul võimalus see
lahe masin ise ehitada!

8671 Ferrari F430 Spider 1:17

8655

8658

Mis on Racers 8671 nimetus?

Õige vastus tähistab ristiga

Ferrari F1 Racers 1:24

Enzo Ferrari 1:17

Ferrari F430 Spider 1:17

Nimi: _____

Adress: _____

Vastus saada hiljemalt 5. maiks aadressil: Hea Laps, Harju 1, Tallinn 10146

Osale ja võida
komplektid!

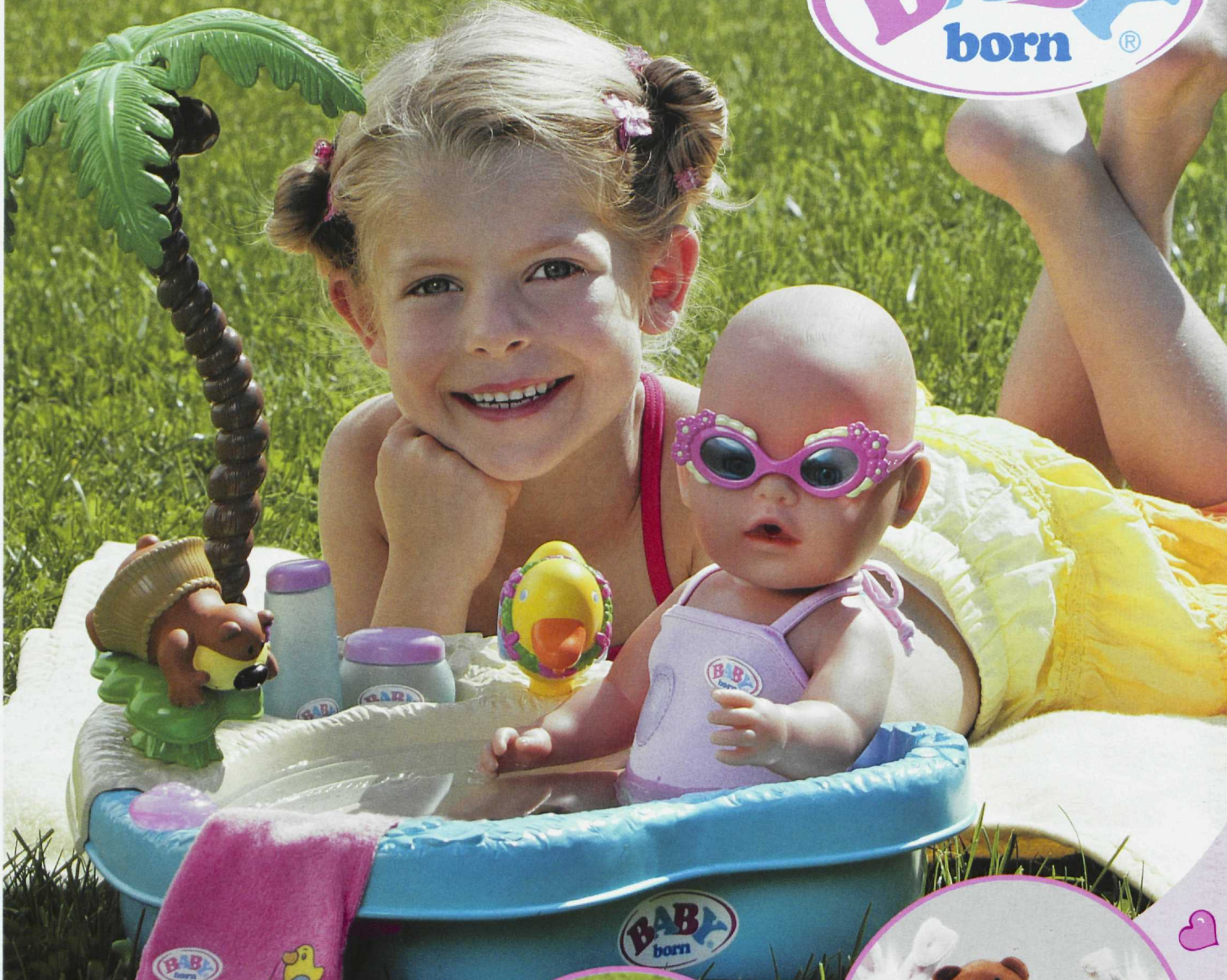
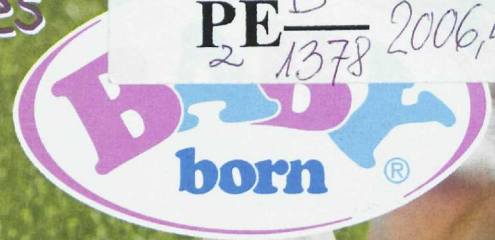
Ferrari

OFFICIAL LICENSEE

LEGO

Tunne suvest rõõmu mängides
BABY born® nukuga!!!

PE^B₂ 1378 2006,4

Oma armsat BABY born® nukku võid nüüd vannitada uues mullivannis.
Vajutades karukesele hakkab vann mullitama ning pardist saad pritsida
oma mängukaaslast!
www.anvole.ee

Zapp
creation®